Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3.50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι, 22 Ἰουλίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 34*

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ γιορτὴ τῶν γενεθλίων

Ἕνα πλῆθος προσκλήσεις εἶχαν σταλεῖ σὲ ὅλα τὰ γνωστὰ σπίτια καὶ τὸ μισὸ Γκρήνμπορου ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴ γιορτή.

Ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου ἦταν ἡ ὡραιότερη ἡμέρα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἀπ' τὸ πρωῒ καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν ὁλογάλανο οὐρανό. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Ντένιστον, οἱ κύριοι καὶ οἱ ὑπηρέτες ἦταν στὸ πόδι ἀπὸ νωρὶς γιὰ νὰ ἐπιβλέψουν ἢ νὰ ἐκτελέσουν τὶς τελευταῖες ἑτοιμασίες.

Ἡ κυρία Βὰν-Κοὺρτ καὶ ἡ κόρη της πρὸ εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὸ πρωῒ ἔκαναν ὅλη ὥρα μυστικὰ συμβούλια καὶ διαβούλια μὲ τὴν κυρία Κίνσεϋ καὶ μὲ τὴ Βιργινία.

Μὰ καὶ ὁ Τζὰκ κι' ἡ Μπέττυ εἶχαν κι' αὐτοὶ τὰ μυστικὰ καὶ τὶς κρυφές τους προετοιμασίες. Κι' ἔτσι οἱ ὧρες τῆς ἀναμονῆς τοὺς φάνηκαν λιγώτερο ἀργές.

Φυσικὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μάθημα δὲν εἶχε. Μ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸν κύριο Μίξον νὰ ἔρθῃ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του σ' ὅποιον τὴν χρειαζόταν.

Ἡ γιορτὴ θἄρχιζε στὶς τέσσερις τἀπόγευμα καὶ θὰ διαρκοῦσε ὥς τὶς ἑννέα. Ὡστόσο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς προσκεκλημένους—καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν μέρος στὴν ὀρχήστρα—εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ τὴν ὁρισμένη ὥρα καὶ γέμιζαν τὸ περιβόλι μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ παιχνίδια τους.

Ὁ γιατρὸς Νόρτον, ὁ μεγάλος χειροῦργος ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, εἶχε θελήσει νὰ παρακολουθήσῃ μόνος του τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Τζάκ. Πιστοποίησε μὲ εὐχαρίστηση, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη ἡ χαρὰ τῆς Μπέττυ καὶ ὅλων τῶν φίλων τοῦ μικροῦ πρώην σακάτη, ὅτι τὸ πόδι ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε σπάσει δυὸ μῆνες προτύτερα, εἶχε τώρα γιατρευτεῖ ἐντελῶς, καὶ ὅτι καὶ οἱ δυὸ κνῆμες εἶχαν τώρα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μάκρος, ὥστε ὁ μικρὸς δὲν κούτσαινε πιά.

— Ζήτω! Ζήτω! φώναξε ὁ Τζάκ, πετώντας μακριὰ τὸ δεκανίκι του. Τρία ζήτω γιὰ τὸν γιατρὸ Νόρτον ποὺ μ' ἔκανε καλά!

Τὰ τρία αὐτὰ ζήτω τὰ ἐπανέλαβαν μὲ μιὰ φωνὴ καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀκόμα ποὺ στέκονταν στὴν πόρτα καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία νἀκούσουν τί θὰ πῇ ὁ γιατρός.

«Ἡ Μπέττυ σήκωσε τὸ ραβδί της καὶ ἡ μουσικὴ ἄρχισε»
(Σελ. 398, στ. γ')

—Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, ἔκανε ἡ Μπέττυ, κατασυγκινημένη παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ κυρίου Νόρτον καὶ σφίγγοντας το μὲ ὅλη της τὴ δύναμη· σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ποὺ κάνατε καλὰ τὸν ἀγαπημένο μου Τζάκ. Εἶ-

ναι τὸ πιὸ ὡραῖο δῶρο ποὺ μπορούσαμε νὰ λάβουμε ὁ Τζὰκ καὶ ἐγὼ γιὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα.

—Ὁ Θεὸς νὰ τὸ εὐλογῇ τὸ καλό μου τὸ παιδί, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ. Ἔδειξε μεγάλο κουράγιο καὶ ὑπομονή.

Ὅλοι πλησίασαν τὸν Τζὰκ γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τοῦ ποῦν πόση μεγάλη εὐχαρίστηση αἰσθάνονταν γιὰ τὴν ἀνάρρωσή του, τόσο ποὺ στὸ τέλος κι' ὁ ἴδιος ὁ Τζὰκ ἄρχισε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του σὰν κανένα σπουδαῖο καὶ μεγάλον ἥρωα.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Πέτρος, θέλοντας δίχως ἄλλο νὰναγγείλῃ τὴ χαρμόσυνη εἴδηση σὲ ὅλη τὴν περιοχή, ἀνέβηκε στὸ πυργάκι τῆς παράτσας καὶ σήκωσε τὴν σημαία κι' ἡ Πόλλυ, ποὺ ἔμεινε δίχως τὴν νταντά της γιὰ λίγα λεπτά, μὴ βρίσκοντας καλύτερο τρόπο γιὰ νὰ δείξῃ κι' αὐτὴ τὴ χαρά της γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή, ἄρπαξε ἕνα φελλίδι καὶ ἔκοψε τὶς χρυσὲς μπουκλίτσες τῶν μαλλιῶν της, ὅπου ἔφθανε τὸ χέρι της.

Ὅταν εἶδε ἡ Μπέττυ αὐτὴ τὴν συμφορά, ἔβαλε τὶς φωνές.

—Ὦ Πόλλυ, ὦ Πόλλυ, τί ἔκανες; Πόλλυ!..

Ἦταν τὰ μόνα λόγια ποὺ μπόρεσε νὰρθρώσῃ.

—Ἐγὼ ἤθελα νὰ δώσω μιὰ μπούκλα μου στὴ Μπέττυ καὶ στὸν Τζάκ, ἔκανε τὸ κοριτσάκι μαζεύοντας ἀπὸ κάτω ἕνα ἀπὸ τὰ κομμένα κατσαρά της καὶ προσφέροντάς το θριαμβευτικὰ στὴν Μπέττυ, ἐνῶ ἐκείνη ἔβλεπε μὲ ἀπελπισία τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχε κάνει ἡ «ἀδελφούλα» στὸ κεφαλάκι της.

Στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν ἔμενε πιὰ τίποτε ἄλλο, ἡ Μπέττυ ἔκοψε καὶ τὶς δπόλοιπες μπούκλες, ἐνῶ ἡ Πόλλυ καθόταν μαζεμμένη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ, γιὰ ποιὸν λόγο ὅλοι ἔβαλαν τὶς φωνὲς ὅταν ἔκοψε αὐτὴ τὰ μαλλιά της, καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε τώρα ποὺ ἡ Μπέττυ ἔκοβε ὅσα εἶχαν ἀπομείνει.

Ἡ Μπέττυ ὅμως ἦταν ἕτοιμη νὰ κλάψῃ βλέποντας τὴν ἀξιοθρήνητη ὄψη ποὺ παρουσίαζε τώρα τὸ ξανθό της ἀγγελάκι. Κι' ἡ στενοχώρια της ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη, ἐπειδὴ γιὰ τούτη τὴν γιορτὴ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴν ἀδελφούλα της ἕνα ὡραιότατο ἄσπρο μεταξωτὸ φουστάνάκι, στολισμένο μὲ ντανταέλλες, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε «νὰ φαίνεται σὰν ἄγγελος». Καὶ νὰ τώρα ποὺ ὁ ἄγγελος ἔχασε τὸ χρυσό του φωτοστέφανο!

Μὰ ἡ Μπέττυ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα. Ἔβαλε βιαστικὰ τὸ καπέλλο της, σφύριξε γιὰ νὰ τῆς φέρουν τὸ ἀμάξάκι της καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα διευθύνονταν πρὸς τὴν πόλη.

Ὁ Ντίξι ἦταν τὸ πιὸ πρόθυμο ἄλογο τοῦ κόσμου καὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ τὸν δρόμο αὐτὸν δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα, ἂν ἦταν ἀνάγκη. Τούτη ὅμως τὴ φορά, σὰν νὰ καταλάβαινε τὴν ἀνυπομονησία τῆς κυρᾶς του, εἶχε βάλει ὅλη του τὴν γρηγοράδα καὶ τὰ μικρά του πέταλα κτυποῦσαν σὲ καλπασμὸ τὰ χαλίκια τοῦ δρόμου, ἐνῶ ἡ Μπέττυ κρατοῦσε τὰ χαλινάρια μὲ τὸ ἕνα της χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τὸ καπέλλο της ποὺ κινδύνευε νὰ τῆς τὸ πάρῃ ὁ ἀέρας. Δὲν στάθηκε παρὰ μονάχα ὅταν ἔφθασε μπροστὰ σ'ἕνα κομμωτήριο, καὶ στερεώνοντας τὰ χαλινάρια στὸ ἀμάξι εἶπε:

— Ντίξι, στάσου ἥσυχος ὡς που νὰ γυρίσω!

Μ' αὐτὰ πήδησε κάτω, ἥσυχη γιὰ τὸ ἄλογό της, ξέροντας ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πέσῃ τουλάχιστον μιὰ κανονιὰ γιὰ νὰ κουνηθῇ ὁ Ντίξι ἀπὸ τὴ θέσῃ του. Ὕστερα μπῆκε σὰ σίφουνας μέσα στὸ κατάστημα.

—Ἔχετε, ξανθὰ κατσαρά, κυρία; ρώτησε μιὰ νέα μὲ θαυμάσια κατσαρωμένα καὶ κτενισμένα μαλλιὰ ποὺ στεκόταν στὸ ταμεῖο.

—Ὄχι, μίς, δὲν ἔχουμε τώρα. Περιμένω ὅμως νὰ μοῦ στείλουν τὸ ἀπόγευμα.

— Δὲν μὲ μέλλει πότε θὰ σᾶς τὰ στείλουν, ἔκανε ἡ Μπέττυ μὲ ἀνυπομονησία. Ἐγὼ τὰ θέλω τώρα ἀμέσως.

—Ἔχομε πολὺ ὡραῖα κατσαρά, ἀλλὰ εἶναι καστανά. Δὲν σᾶς κάνουν.

Ἡ Μπέττυ ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ Πόλλυ εἶχε μάτια καστανὰ καὶ παρὰ νὰ μένῃ τὸ κεφαλάκι της γυμνό, κουρεμμένο καὶ ἐλεεινό, τὰ καστανὰ σγουρά, ἦταν ὁπωσδήποτε καλύτερα ἀπὸ τὸ τίποτε.

Ἀγόρασε λοιπὸν κάμποσες καστανὲς μπούκλες, πήδησε πάλι στὸ ἀμάξι της, ἔτρεξε σὲ μιὰ καπελλοῦ, ἀγόρασε ἕνα μπεμπεδίστικο καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ φιόγκους καὶ ντανταέλλες, καὶ παρακάλεσε τὴν καπελλοῦ νὰ τῆς ράψῃ τὰ κατσαρὰ γύρω-γύρω στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου. Κι' ὕστερα, παίρνοντας μαζί της μὲ καμάρι τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κατασκεύασμα, γύρισε μὲ ὅλη της τὴ γρηγοράδα στὸ Ντένιστον καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ δοκιμάσῃ τῆς Πόλλυ.

Τὸ καπέλλο καὶ τὰ καστανὰ σγουρά μεταμόρφωναν σὲ τέτοιο σημεῖο τὸ κοριτσάκι ποὺ κι' ἡ Μπέττυ ἀκόμη ἡ ἴδια δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ὡστόσο βρῆκε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θαυμάσιο καὶ ἀγκάλιασε τὴ μικρούλα, λέγοντας:

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ! εἴτε μὲ ξανθὲς μπούκλες, εἴτε μὲ καστανές, θὰ εἶσαι πάντοτε τὸ ὡραιότερο κοριτσάκι τοῦ κόσμου.

Σ' αὐτὸ ἦταν σύμφωνη κι' ἡ Πόλλυ.

Ἐπιτέλους κτύπησε ἡ ὥρα τέσσερες. Εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ἄρχιζε ἡ γιορτή. Ἄπειροι προσκαλεσμένοι, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἡ κυρία Βὰν Κοὺρτ καὶ ἡ κόρη της καὶ οἱ γονεῖς τῶν μικρῶν φίλων τῆς Μπέττυ, ἦταν μαζεμμένοι στὴ βεράντα γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ «μεγάλη παρέλαση».

Μπροστὰ πήγαιναν οἱ μουσικοί. Ἦταν ὅλοι ντυμένοι μὲ στολή, δηλαδὴ φοροῦσαν ἕνα κόκκινο ἀμπέχονο στολισμένο μὲ πλῆθος λουρίδες ἀπὸ χρυσόχαρτο ποὺ παράσταιναν τὰ γαλόνια καὶ τὰ σειρήτια τους, κι' ἕνα καπέλλο δίκωχο ἀπὸ καρτόνι, σκεπασμένο μὲ χρυσόχαρτο. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ καπέλλου ἔβγαινε ἕνα λοφίο ἀπὸ κόκκινα φτερά. Τὸ κοστούμι συμπληρωνόταν, ἀναλόγως ἂν ἦταν ἀγόρι ἢ κορίτσι ἐκεῖνος ποὺ τὸ φοροῦσε, μὲ ἕνα παντελόνι ἢ μιὰ φούστα πράσινη. Τὰ κοστούμια εἶχαν γίνει ἀρκετὰ εὐρύχωρα, ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ φορέσουν πάνω ἀπὸ τὰ φορέματά τους, δίχως νὰναγκασθοῦν νὰ τὰ βγάλουν.

Ὅσο γιὰ τὴν Μπέττυ, αὐτὴ θὰ ἔκανε τὸν ἀρχιμουσικὸ καὶ διακρινόταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους μ' ἕνα πανύψηλο τριχωτὸ καλπάκι ποὺ φοροῦσε καὶ μὲ τὸ μακρὺ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της γιὰ νὰ τοὺς διευθύνῃ.

Στὴν πρώτη γραμμὴ βάδιζε ὁ Τζάκ, ποὺ ὁ γιατρὸς τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ κάνῃ ἑκατὸ βήματα μονάχος του δίχως τὰ δικανίκια. Ἀπὸ πίσω του ἐρχόταν ἕνας σταυλίτης, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ μετρήσῃ τὰ βήματά του.

Ὅταν ὁ στρατὸς ἔφθασε μπροστὰ στὴ βεράντα ἡ Μπέττυ ἔδωσε τὸ σύνθημα ν' ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ καὶ τὰ παιδιὰ ὅλα μαζὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν ἕνα στρατιωτικὸ ἐμβατήριο. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, οἱ μουσικοὶ δὲν πήγαιναν ὅλοι μὲ τὸ χρόνο, κάμποσες παράχορδες νότες βγῆκαν ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα, ἄλλοι βιάζονταν κι' ἄλλοι ἔμεναν πίσω, καὶ χρειαζόταν πολλὴ καλὴ διάθεση γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς τὴ μελῳδία τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἔπαιζαν.

Στὸ τέλος κιόλας οἱ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ τσακώνουνται μεταξύ τους καὶ νὰ ρίχνῃ ὁ ἕνας τὰ βάρη στὸν ἄλλον, μὰ ἡ Μπέττυ σήκωσε καὶ πάλι τὸ ραβδάκι της καὶ ὁ καυγὰς τελείωσε γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ μουσική.

Ἂν τ' αὐτὰ τῶν προσκαλεσμένων εὐφράνθηκαν ἢ γρατζουνίστηκαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ καινούργιο δεῖγμα τῆς μουσικῆς τέχνης τῶν παιδιῶν τους, αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε, οἱ νεαροὶ ὅμως μουσικάντες μιὰ φορὰ ἦταν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ φυσοῦσαν τὰ ὄργανά τους μ' ὅλα τους τὰ πλεμόνια.

Ἡ Μπέττυ ἑτοιμαζόταν νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα καὶ γιὰ τρίτο κομμάτι, μὰ ὁ σταυλίτης σήκωσε τὸ χέρι του.

—Ἑκατό! εἶπε.

Εὐθὺς ἡ παρέλαση σταμάτησε. Μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ ζητωκραυγὲς ὁ Τζὰκ μεταφέρθηκε στὸ ἀμαξάκι τῆς Μπέττυ καὶ ἐγκαθιδρύθηκε ἐκεῖ παρακολουθώντας ἀπὸ ψηλὰ πιὰ τὴν παρέλαση. Ὁ Σίδνεϋ, ὁ μεγάλος σκύλος, μὲ ἕνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια γύρω στὸ λαιμό του, ἔπαιζε κι' αὐτὸς τὸν ρόλο του. Μὰ ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν φαινόταν νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃ καὶ τόσο ἐξαιρετικά. Ὡστόσο σὰν πειθαρχικό, κι' ὑπάκουο σκυλὶ ποὺ ἦταν ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὴ σειρά του σὰν καλὸς στρατιώτης.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΥΤΟΣ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Ἕνας Ἀτταλιώτης, Τοῦρκος, ἔκοψε ξύλα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνό, τὰ φόρτωσε στὸ γάϊδαρό του καὶ κατέβαινε στὸ χωριὸ νὰ τὰ πουλήσει.

Στὸ δρόμο τὸν ἀπάντησε ἕνας ἀγὰς κουρασμένος.

— Ποῦ τὰ πᾶς, μωρέ, τὰ ξύλα; τοῦ λέει.

— Πάω νὰ τὰ πουλήσω.

— Πόσα θὰ πάρῃς, ἂν τὰ πουλήσῃς;

— Πέντε γρόσια· τοῦ λέει ὁ ξυλοκόπος.

— Καλά, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω δέκα. Πέτα τὰ ξύλα στὸ δρόμο, νὰ καβαλικέψω ἐγὼ στὸ γάϊδαρο νὰ μὲ πᾷς στὸ χωριό, γιατὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούραση.

Ὁ ξυλοκόπος ἀπόρησε μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀγᾶ καὶ τοῦ λέει:

— Καλὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ λές, μὰ τὰ ξύλα μου;..

— Πόσα θὰ πάρῃς ἀπὸ τὰ ξύλα σου;

— Πέντε γρόσια, εἶπαμε.

—Κι' ἐγώ, εἶπαμε, σοῦ δίνω δέκα, τὰ διπλά! Πέτα λοιπὸν τὰ ξύλα νὰ καβαλλικέψω ἐγώ.

— Καλά, μὰ τὰ ξύλα μου;

Ἀδύνατο νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ κουτός. Καὶ τράβηξε γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ ξύλα του στὸ χωριὸ πέντε γρόσια!

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΔ'.

Μιὰ νύχτα, ὁ Πετράκης δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι: τὸν πονοῦσε φοβερὰ τὸ δόντι του.

— Μαμμά, πονῶ!..

— Βλέπεις, παιδί μου, γιὰ νὰ τρῶς ὅλο γλυκά; Ἡ ζάχαρη βλάπτει τὰ δόντια. Σοῦ χάλασε ἕνα δόντι κι' ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, θὰ σοῦ χαλάσουν πολλά. Δόντι δὲ θὰ μείνῃ στὸ στόμα σου!

Λέγοντας αὐτά, ἡ μαμμὰ τοῦ ἔβαλε στὸ χαλασμένο δόντι ἕνα μπαμπακάκι μὲ γιατρικό. Αὐτὸ ἀνακούφισε λίγο τὸ Λιχουδάκη.

— Καλύτερα, εἶπε, νὰ μὴ μοῦ μείνῃ δόντι, γιατὶ τότε θὰ βάλω ψεύτικα, σὰν τῆς γιαγιᾶς, καὶ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῶ, θὰ τὰ βγάζω. Ἔτσι δὲν θὰ ξαγρυπνῶ ἀπὸ πονόδοντο ποτέ!

—Εἶσαι ἀνόητος, εἶπε ἡ μαμμά. Ἴσα νἄχῃς τὰ δοντάκια σου τἄληθινά, τὰ ζωντανά, κι' ἴσα τὰ ψεύτικα;.. Ὄχι, παιδί μου! Νὰ μὴν τρῶς πιὰ ζάχαρη, νὰ μὴν κάνῃς κατάχρηση ἀπὸ γλυκά, γιὰ νὰ διατηρήσῃς τὰ ὡραῖα δόντια ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός.

Σὲ λίγο ἡ ἐνέργεια τοῦ γιατρικοῦ πέρασε καὶ ὁ πονόδοντος ξανάρχισε. Δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ νὰ πᾶνε στὸ γιατρό, νὰ βουλώσῃ τὸ χαλασμένο δόντι τοῦ Πετράκη. Ἀ, τί τράβηξε κεῖ! Ἐκείνη ἡ ροδίτσα ἔκανε μέσα στὸ στόμα του περισσότερο κρότο ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκίνητου στὸ δρόμο. Ὁ Πετράκης ἀνατρίχιαζε, παραζαλιζόταν. Κι' αὐτὸ τὸ «μαρτύριο»—ὅπως τὄλεγε—τὸ δοκίμασε πολλὲς φορὲς ὥς νὰ τοῦ βουλώσῃ ὁ γιατρὸς τὸ δόντι. Νὰ τὸν γιάτρευε τοὐλάχιστο ἀπὸ τὴ λαιμαργία του... Ἀλλὰ ὄχι, οὔτε αὐτὸ δὲν γιάτρεψε τὸ Λιχουδάκη...

Μιὰ μέρα πῆγε μὲ τὸν παππού νὰ ἰδοῦν τ' ἀμπέλια. Τὰ σταφύλια ἦταν ὥριμα, ἀλλὰ εἶχαν ἕνα παράξενο χρῶμα, ποὺ ἔκαμ' ἐντύπωση στὸν Πετράκη.

— Γιατί, παππού, εἶν' ἔτσι γαλάζια; ρώτησε.

— Γιατὶ τἄχουν ραντίσει μὲ φάρμακο. Καὶ τὰ φυτά, βλέπεις, ἀρρωσταίνουν καὶ πρέπει νὰ τὰ περιποιούμαστε σὰν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

— Κάνει νὰ φάω, παππού;

— Ἄπλυτα σταφύλια; ὄχι... οὔτε ρώγα μὴ βάλῃς στὸ στόμα σου. Κι' ἐδῶ δὲν ἔχει νερό.

Ἀλήθεια, ὁ χαλκὸς ποὺ ραντίζουν τὰ σταφύλια, γι' αὐτὰ εἶναι γιατρικό, γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὅμως εἶναι δηλητήριο. Ὁ Πετράκης ὅμως στενάζει. Μπορεῖ νὰ βλέπῃ τόσο ὡραῖα σταφύλια καὶ νὰ μὴν τρώῃ; Μπά, ἂς εἶναι κι' ἄπλυτα. Μήπως θὰ τὸν ἰδῇ ὁ παππούς; Τὸν ἀφίνει ξεπίτηδες νὰ προχωρήσῃ, καὶ τοτε κόβει ἕνα τσαμπὶ καὶ τὸ καταβροχθίζει. Ἀ, τί γλυκὸ

πού εἶναι!.. Ἂν ἦταν νἀκούῃ κανεὶς τοὺς μεγάλους, δὲν θἄκανε ποτέ του τίποτα! Ἀκόμη ἕνα τσαμπί! Ὁ παππούς ἂς λέῃ!

Τὴ νύχτα, πάλι ἄγρυπνος ὁ Πετράκης. Δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι ἀπὸ τοὺς πόνους στὴν κοιλιά.

— Μὰ τί ἔφαγε πάλι κι' ἔπαθε τέτοιο κακό; ἀπορεῖ ἡ μαμμά.

Ὁ Πετράκης τὸ ξέρει. Τί δίκιο πού εἶχε ὁ παππούς! Τρεῖς ἡμέρες ἔμεινε ἄρρωστος, σὲ κακὸ χάλι. Ἔτσι ἔχασε καὶ τὸ πανηγύρι τοῦ τρύγου πού εἶναι τόσο ὡραῖο.

Σηκώθηκε, ὅμως καὶ τώρα θέλει νὰ ἰδῇ πῶς γίνεται τὸ κρασί. Ὅλα κινοῦν τὴν περιέργειά του: ὁ ληνός, τὸ ὑπόγειο, τὰ μαστέλα, τὰ βαρέλια. Πόση δουλειά! Ὁ παππούς σκουπίζει τὸ μέτωπό του ἀπὸ τὰ σύρε-κι'-ἔλα. Ὡστόσο τελείωσαν ὅλα. Ὁ μοῦστος εἶναι στὰ βαρέλια, στὸ ὑπόγειο. Θὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ νὰ βράσῃ καὶ νὰ γίνῃ κρασί. Καὶ μίλιστα «περίφημο κρασί», καθὼς βεβαιώνει ὁ κηπουρὸς τὸν ταχυδρόμο.

Τἀκούει ὁ Πετράκης καὶ συλλογιέται: «Ὁ παππούς λέει πὼς τὰ παιδιὰ δὲν κάνει νὰ πίνουν κρασί. Ὁ ἴδιος ὅμως πίνει καὶ λέει πὼς τὸ κρασὶ τὸν δυναμώνει. Μὰ κι' ἐγὼ θέλω νὰ δυναμώσω, γιὰ νὰ βάζω κάτω τὸν Τοτὸ ὅταν παλέβουμε... Μπά! θὰ κατεβῶ στὸ ὑπόγειο νὰ πιῶ περίφημο κρασί. Θὰ ἔγινε πιά...»

Ἡ Παυλίνα δὲ θέλει νὰ τὸν συνοδέψῃ. Αὐτὴ προτιμᾶ νὰ παίξῃ μὲ τὶς κούκλες της. Κι' ὁ Πετράκης κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο μονάχος.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, πάει στὸ σπίτι ἡ Λούση καὶ τὸν γυρεύει.

— Εἶναι κάτω, στὸ ὑπόγειο, τῆς λέει ἡ Παυλίνα.

Τἀκούει ἡ γιαγιά.

— Τί; στὸ ὑπόγειο; Κι' ὁ μοῦστος πού βράζει;.. Τρέξτε γρήγορα μὴ σκάσῃ τὸ παιδί!

Τρέχουν. Ὁ θεῖος Κωστῆς τὸν βρίσκει χάμω, ἀναίσθητο, καὶ τὸν βγάζει στὸν ἀέρα. Εἶχε πάθει ἀσφυξία ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ μούστου. Λίγο ἀκόμα καὶ θἄσκαζε.

Εὐτυχῶς ὁ γιατρὸς εἶν' ἐκεῖ καί, γιὰ δεύτερη φορά, ξαναφέρνει στὴ ζωὴ τὸν ἀσυλλόγιστο Πετράκη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ... ΚΥΝΙΚΟΣ

Πήγαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε στὴν κλινικὴ τῶν ζώων, τὴ μικρούλα μας γατούλα τὴ Μαυρούκα πού κάποιος... πονετικὸς κύριος τῆς ἔσπασε τὸ πόδι, κυνηγῶντας την.

Φτάσαμε ἔξω ἀπὸ ἕνα κομψὸ κτίριο, διασχίσαμε τὸν κῆπο του κι' ὕστερα μᾶς ὁδήγησαν στὴν «αἴθουσα ἀναμονῆς» ὥς που νἄρθῃ ὁ γιατρὸς πού ἔτυχε κείνη τὴ στιγμὴ νἄναι ἀπασχολημένος. Στὴν ἴδια «αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς» μπῆκαν ὕστερα ἀπὸ λίγο, δειλὰ-δειλὰ δυὸ χαριτωμένες σκυλλίτσες. Κοίταξαν περίεργα τριγύρω τους, χαιρέτησαν μὲ τὸ κίνημα τῆς οὐρᾶς των δυὸ-τρεῖς ἄλλους συντρόφους των κι' ὕστερα ἀποσύρθηκαν σιγὰ κι' ἀθόρυβα σὲ κάποια γωνιὰ μὲ μιὰ τέτοια διάκριση, πού προξένησαν τὴν πιὸ δυνατὴν ἐντύπωση στοὺς ὀλίγους παρευρισκομένους ἀνθρώπους...

Ἐκεῖ οἱ δυὸ σκυλλίτσες, ἔπιασαν ὕστερα ἀπὸ λίγο, χαμηλόφωνα, τὴ συζήτηση.

—Ἀπ' ἐδῶ εἶσθε, δεσποινίς;

—Ὄχι, Πειραιῶτις! Καὶ σεῖς;

—Ἀθηναία!..

— Καὶ λέγεσθε;..

—Ἴρμα! Σεῖς!

— Γκριζέττα!

— Χαίρω πολύ.

— Κι' ἐγώ, δεσποινίς!..

Ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη παύση.

—Ἀπὸ τί πάσχετε, δεσποινίς Ἴρμα;

—Ἀ ὄχι καὶ πολὺ σπουδαῖα πράμματα. Βγῆκα ξέρετε τὶς προάλλες μὲ τὴ φίλη μου τὴ Λούλη ὥς τὸ Ζάππειο κι' ὥς φαίνεται ἄρπαξα ἕνα γερὸ συνάχι:

— Καὶ γι' αὐτὸ ἤρθατε;

— Δὲν ἤρθα μόνη μου. Ἡ κυρία μου ἐπέμενε σώνει καὶ καλὰ νὰ μὲ φέρῃ σ' ἕναν εἰδικό!

— Θὰ σᾶς ἀγαπᾶ ὥς φαίνεται πολύ!

— Γιατί; Ἐσᾶς δὲν σᾶς ἀγαπᾶ;

—Ὄχι δὲν ἤθελα νἄ πῶ αὐτό. Ἂς εἶναι! Καὶ σεῖς ἀπὸ τί πάσχετε;

— Μὰ νὰ σᾶς πῶ! Ἐγὼ πάσχω πραγματικά. Εἶναι καιρὸς τώρα πού αἰσθάνομαι πὼς μιά μου πλευρὰ δὲν βρίσκεται καλὰ στὴ θέση της...

— Καμμιὰ πτῶσις: Χτυπήσατε πουθενά;

—Ὄχι, ὄχι, ἀγαπητή μου. Ἀπὸ κλωτσιά; Μιὰ γερὴ κλωτσιὰ ἀπ' ἕνα πολὺ καθὼς πρέπει κύριο...

— Καὶ γιατί;

— Μήπως ξέρω κι' ἐγώ; Ἔτσι... Καθὼς περνοῦσα πλάϊ ἀπ' ἕνα γαντοφορεμένο κύριο, δέχτηκα ξαφνικὰ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὰ πλευρά. Πρόσεξα μάλιστα πῶς φοροῦσε καὶ γκέτες πάνω ἀπὸ τὰ παπούτσια του! Τί νὰ πῆτε; Τὰ βάζει κανεὶς μ' αὐτὰ τὰ τέρατα τοὺς... ἀνθρώπους! Μήπως τὴν ἄλλη φορὰ δὲν δέσανε, ἔτσι γιὰ γλέντι, πίσω στὴ οὐρὰ τῆς φίλης μου τῆς Λούλης ἕνα τενεκέ; Τρεῖς μέρες ἔμενε ἀπ' τὴν τρομάρα της στὴν κλινική. Ἔτσι, βλέπετε, εἶναι. Μᾶς κάνουν κλινικὲς γιὰ νὰ μᾶς σπάζουν τὰ πλευρά...

— Πόσο σᾶς λυποῦμαι, δεσποινίς!

— Εὐχαριστῶ.

Οἱ δυὸ σκυλλίτσες ἀλληλοκοιτάχτηκαν γιομάτες συμπάθεια. Ἔπειτα ἔμειναν σκεφτικὲς καὶ βουβές. Κατόπιν ἡ φωνὴ τοῦ βοηθοῦ ἦρθε νὰ λύσῃ τὴ σιωπή τους.

— Δεσποινὶς Ἴρμα!

— Παρούσα! Γαύγισεν ἡ σκυλλίτσα μὲ τὸ... συνάχι, κούνησε τὴν οὐρά της καὶ πέρασε γιομάτη ἀξιοπρέπεια μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ἐξετάσεως...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΜΑΥΡΟΜΑΝΤΗΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἄρχιζε νἀπλώνεται στὸ βυθό, κατὰ τὸ πέλαγος, μιὰ μεγάλη πλάκα, ἕνα μονοκόμματο θαλασσινὸ μάρμαρο ἀπὸ πετρωμένη ἄμμο καὶ χαλίκια, σκληρότερη ἀπὸ ἀτσάλι. Ἐκεῖ ἀπάνω εἶχε βουλιάξει γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ παιδί.

Δὲν πέρασαν λίγες στιγμὲς κι' ὁ γέρο ψαρᾶς μὲ τὸ γάντζο του ἄδραξε ἐπιδεξία τὸ παιδὶ ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὸ παιδὶ φαινόταν ἀναίσθητο. Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἦταν ἐντελῶς πνιγμένο.

Ἡ μητέρα ἐξακολουθῶντας ἀκόμη νὰ εἶναι χωμένη στὸ νερὸ ὥς τὸ λαιμό, σὰ νὰ δροσιζόταν ἐκεῖ ἡ ἀγωνία της, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἀλλὰ καὶ φόβου μαζί. Ρωτοῦσε ἂν τὸ παιδί της ἦταν ζωντανό.

— Πρέπει νὰ ζῇ, εἶπε ὁ Γιαννιός. Κρέμασμα θέλει ἀνάποδα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνῶ ξάπλωνε τὸ πνιγμένο παιδὶ στὴν πρύμη μὲ τὸ κεφάλι χαμηλότερα, ὁ γάντζος πού δὲν πρόφτασε νὰ τὸν σιγουράρῃ, τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὁ Γιαννιὸς ἔσκυψε αὐθόρμητα νὰ τὸν πιάσῃ, μὰ τὸ σίδερο βούλιαξε στὴ στιγμὴ σὰ βαρίδι καὶ τὸ θαλασσοποτισμένο ξύλινο κοντάρι ἦταν τόσο βαρύ, πού καὶ δίχως τὸ ἀρ-

πάγι ἀκόμη δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ σταθῇ στὸν ἀφρό. Ὁ Γιαννιὸς φοβήθηκε μὴ χάσῃ τὸ γάντζο του, πού χωρὶς αὐτὸν δὲ μποροῦσε τίποτα νὰ κάνῃ, καὶ πῆρε τὸ καμάκι του καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ἐπῆγε ὁ γάντζος. Μὰ ὁ γάντζος εἶχε κἀνει κακὸ πέσιμο τούτη τὴ φορά. Εἶχε γλυστρήσει ἀκριβῶς στὴ ρίζα τῆς πλάκας τοῦ θαλασσινοῦ μάρμαρου πού ἄρχιζε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ εἶχε σκαλώσει ἀτὸ βυθό. Καὶ τὸ κοντάρι ἀντὶ νὰ στέκετκι ψηλότερα καὶ νὰ σειέται, ὅπως σειέται ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου ὅταν βλέπει τὸν ἀφέντη του, εἶχε βουλιάξει πιὸ βαθιὰ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σίδερο.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ τὸ καμάκι κι' ἀκόμα λιγώτερο τὸ κουπί.

Τότε ὁ Γιαννιὸς πείσμωσε, θύμωσε, ἔχασε τὴ συνηθισμένη ὑπομονή του. Τοῦ φάνηκε φοβερὸ νὰ χάσῃ τὸ γάντζο του. Εἶπε ἀπὸ μέσα του πῶς πῆγε νὰ κάνῃ καλὸ κι' ἔπαθε κακό. Ἀγανάκτησε. Δὲν ἀποφάσισε κἀν νὰ διανοιχτῇ πρῶτα στὴ στεριὰ καὶ νὰ παραδῶσῃ τὸ μισοπνιγμένο ἢ ὁλότελα πνιγμένο παιδὶ στὴ μητέρα του. Ἔτσι ὅπως ἦταν λησμόνησε καὶ τὴν ἡμιπληγία του καὶ τὴν ποδάγρα του, δὲ συλλογίστηκε ὅτι εἶχε χρόνους καὶ καιροὺς νὰ κολυμπήσῃ, πέταξε τὸ φέσι του, ἔβγαλε τὸν ἀμπᾶ του καὶ τὴν καμιζόλα του, γδύθηκε τὸ πουκάμισό του καὶ παρὰ τὶς φωνὲς τῆς μάννας ρίχτηκε κατακέφαλα στὸ κῦμα καὶ βούτηξε βαθιὰ γιὰ νὰ βρῇ τὸ γάντζο του.

Τὸ σπρώξιμο πού ἔδωσε ὁ Γιαννιὸς στὴ βάρκα καθὼς ἔδωσε τὴ βουτιά, ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε ἡ ψαρόβαρκα μαζὶ μὲ τὸ ἀναίσθητο παιδὶ ξανοίχτηκε ὀργυιὲς ὁλόκληρες κατὰ τὸ πέλαγος.

Καὶ τότε ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται.

Λίγες πέρασαν στιγμὲς καὶ ὁ Γιαννιὸς ἀνέβηκε πάλι στὸν ἀφρὸ κρατώντας καὶ τὸ γάντζο. Μὰ ἡ βάρκα μὲ τὸ πνιγμένο παιδὶ εἶχε πάει μακριὰ καὶ ἐπειδὴ ἦταν σὲ μέρος ἀνοιχτό, ὅπου τὴν ἔβρισκε ὁ μπάτης, ἐξακολουθοῦσε νὰ ξανοίγεται ἀκόμη περισσότερο. Θὰ βρισκόταν κιόλας δέκα ὀργυιὲς μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά, κατὰ τὴ Μαυρομαντηλοῦ.

Ὁ Γιαννιὸς δοκίμασε νὰ τὴ φτάσῃ κολυμπῶντας, μὰ ἡ βάρκα ἔφευγε δυὸ φορὲς πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Ὁ γέρος-ναύτης μόλις ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια ἔνιωσε τὸ ἀριστερό του χέρι βαρὺ καὶ τὸ ἀριστερό του γόνατο ψυχρό, παγωμένο, σχεδὸν παράλυτο. Ἡ ἡμιπληγία του τὸν τιμωροῦσε πού τὴν εἶχε ἀψηφήσει. Τότε ὁ γάντζος του τοῦ χρησίμευσε ἀντὶ γιὰ δεκανίκι μέσ' στὴ θάλασσα. Πατώντας ἐπάνω στὸ θαλασσινὸ μάρμαρο ὅπου τὸ βάθος ἦταν μικρό, στηρίζονταν μὲ τὸ κοντάρι του σὰν πληγωμένος Τρίτων πού εἶχε κλέψει τὴν τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνα.

Κι' ὁ Γιαννιὸς ἔφευγε κατὰ τὴ Μαυρομαντηλοῦ κι' ἡ βάρκα ἔφευγε κατὰ τὸ πέλαγος. Κι' ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ στηρίζεται στὸ ἀγκιστρωτὸ δεκανίκι του καὶ ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νὰ ξανοίγεται καὶ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἔκλαιγε καὶ δερνόταν στὴν ἀκρογιαλιά.

Μὰ ὁ Γιαννιὸς ἔνιωθε τὸ ἀριστερό του γόνατο ὁλότελα παγωμένο καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κολυμπάῃ.

Εὐτυχῶς δὲ βρισκόταν πιὰ μακριὰ ἀπὸ τὴ Μαυρομαντηλοῦ καὶ ἐπειδὴ ὥς ἐκεῖ μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γάντζου του, πού τὸν στήριζε ἀπάνω στὸ μάρμαρο καὶ «ἀβαράριζε» τὸν ἑαυτό του, προχώρησε σιγὰ-σιγὰ κατὰ τὴ μεγάλη ξέρα καὶ τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ μὲ τὰ δυὸ του χέρια, γιὰ νὰ βγῇ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀληθινὸς ὁ λόγος: «μιὰ ψυχὴ σὲ δυὸ σώματα».

Δὲν εἶχε ἀπελπιστεῖ νὰ φτάσῃ τὴ βάρκα. Λογάριαζε τὴ Μαυρομαντηλοῦ γιὰ προσωρινὸ σταθμό. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἅμα ξεκουραζόταν λιγάκι τὸ μουδιασμένο πόδι του, θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδίωξη τῆς βάρκας. Ἔμπηξε τὸ γάντζο σὲ μιὰ σκισμάδα τοῦ βράχου, πάτησε κι' αὐτὸς τὸ πόδι του σὲ μιὰν ἄκρη καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς Μαυρομαντηλοῦς. Ὡστόσο πέρασαν μερικὰ λεπτὰ καὶ τὸ ἀριστερό του γόνατο δὲν ξεμούδιαζε, ἀπεναντίας γινόταν βαρὺ σὰ μολύβι.

Εὐτυχῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε μιὰ ἀνέλπιστη βοήθεια.

Τὴ στιγμὴ πού ἡ ἀπελπισμένη μάννα εἶχε βγάλει τὴν πρώτη σπαρακτικὴ φωνὴ βλέποντας τὸ παιδί της νὰ πέφτῃ στὴ θάλασσα, ὁ τσοπάνος μὲ τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο καὶ τὰ ἀχτένιστα μαλλιά, βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἄκουσε τὶς φωνές της. Στὴ στιγμὴ πέταξε τὴν κάπα του, ἄρπαξε τὴ μακρειά του γκλίτσα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ μέρος πού ἔρχονταν οἱ φωνές. Ἀλλὰ θὰ βρισκόταν πάνω ἀπὸ χίλια βήματα μακριά.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς πλαγιᾶς, πού ἀπὸ κάτω της ἁπλωνόταν πλατειὰ ἡ ἀμμουδιά, στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κοίταξε νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Εἶδε τὴ γυναίκα, ὀρθή, χωμένη μέσα στὸ νερὸ ὥς τὶς μασχάλες, νὰ τεντώνῃ τὸν κόπανό της πρὸς τὸ πέλαγος καὶ νόμισε στὴν ἀρχὴ ὅτι κανένα σεντόνι ἢ πουκάμισο θὰ τῆς πῆρε ἡ θάλασσα. Ἦταν ἕτοιμος νὰ γυρίσῃ στὰ γίδια του, μ' ἀπὸ τὴ δεύτερη ἀπελπισμένη φωνὴ τῆς μητέρας πού ζητοῦσε βοήθεια, κατάλαβε πὼς κάτι χειρότερο θὰ τῆς εἶχε συμβεῖ.

Τότε ἔτρεξε καὶ κατέβηκε τὸ γκρεμό. Ἔφτασε στὴν ἀμμουδιά. Ἔτρεξε ἀκόμη κι' ἔφτασε στὸ μέρος πού βρισκόταν ἡ γυναίκα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Γιαννιὸς εἶχε φέρει τὴ βάρκα του κοντά, εἶχε βγάλει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ νερό, εἶχε πάρει ὁ ἴδιος τὴ βουτιὰ στὴ θάλασσα καὶ ἡ βάρκα μὲ τὸ παιδὶ ξανοιγόταν στὸ πέλαγος.

— Τί εἶναι; Τί τρέχει;

Ἡ μητέρα γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ ὅταν εἶδε τὸ βοσκὸ τοῦ ἔδειξε τὴ βάρκα πού ἔφευγε, καὶ ψιθύρισε:

— Εἶναι πνιγμένο τὸ παιδί μου!

Ὁ τσοπάνος δὲν ἔχασε καιρό. Πέταξε κάτω τὴ σκούφια του, τὴν πόλκα του, τὸ πουκάμισό του καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Ὁ τσοπάνος αὐτὸς ἦταν ὁ ξακουστὸς Γκαϊδίγκος, πού περνοῦσε γιὰ κοσμογυρισμένος στοὺς ἄλλους τσοπάνηδες. Ἦταν καὶ λιγάκι ψαρᾶς, εἶχε κάνει καὶ ναύτης καὶ ἤξερε νὰ κολυμπάῃ σὰ χέλι. Κολυμποῦσε τ' ἀντρίκια μὲ τέτοια δύναμη καὶ τέχνη καὶ γρηγοράδα, πού ἦταν ἐκπληκτικὸ νὰ τὸν βλέπῃς. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Γιαννιὸς ἀπὸ τὸ βράχο πού ἦταν κρεμασμένος, εὐθὺς κατάλαβε μὲ τὸ χυμνασμένο μάτι του ὅτι ἡ βάρκα ἦταν φτιαγμένη. Μονάχα ἡ μητέρα δὲν ἠσύχαζε, μὴ ξέροντας ἂν τὸ παιδί της ζοῦσε ἢ ἦταν πεθαμένο.

Ὁ Γκαϊδίγκος ἔφτασε τὴ βάρκα καὶ σκαρφάλωσε ἀπάνω. Ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στῆθος τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἡ καρδιά του χτυποῦσε. Τοῦ ἔβγαλε τὰ φορέματά του, τοῦ τἄσκισε μάλιστα γιὰ νὰ κάνῃ πιὸ γρήγορα καὶ τύλιξε πρόχειρα τὸ παιδὶ μὲ τὴν καπότα τοῦ Γιαννιοῦ πού τὴ βρῆκε διπλωμένη κάτω ἀπὸ τὴν πλώρη. Ἄδραξε ἔπειτα τὰ κουπιὰ κι' ἔδειξε πὼς ἦταν ἄξιος στὸ κουπὶ ὅσο καὶ στὸ κολύμπι.

Τράβηξε κατὰ τὴ Μαυρομαντηλοῦ καὶ βοήθησε τὸ Γιαννιὸ νἀνέβῃ στὴ βάρκα. Τὸ ζερβὶ πόδι τοῦ ψαρᾶ ἦταν ὁλότελα παγωμένο καὶ τὸ ἀριστερό του χέρι εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὸ γάντζο.

Ὁ Γιαννιὸς πρότεινε στὸ Γκαϊδίγκο νὰ μοιρασταῦν τὰ ροῦχα του. Ὁ ἴδιος σκεπάστηκε μὲ τὸ πουκά-

μισό του καὶ μὲ τὸν ἀμπᾶ του καὶ πρόσφερε στὸ βοσκὸ τὴν καμιζόλα του. Μὰ ὁ τσοπάνος ἀρνήθηκε, λέγοντας πὼς τὰ δικά του ροῦχα εἶναι ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ἄμμο καὶ ὅσο γιὰ τὸ παιδὶ καὶ γιὰ τὴ μητέρα, θὰ βρεθοῦν σὲ λίγο στεγνὰ ροῦχα καὶ φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἀντικρινὸ μικρὸ πολύδεντρο, λέγοντας ὅτι ἐκεῖ στὴν ράχη εἶναι τὸ καλύβι του καὶ ἡ τσοπάνισσά του εἶναι φιλόξενη γυναῖκα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γι' αὐτόν, τὸ Γιαννιό.

— Τὸ παιδὶ λίγα τριψίματα θέλει, εἶπε, νάρθῃ στὸν ἑαυτό του, κι' ἐσὺ θὰ κάνῃς καλά, ἀφοῦ σὲ πονοῦν τὰ πόδια, νὰ μὴν κάνῃς μαρτιάτικα μπάνια.

Καὶ στὰ τελευταῖα πρόσθεσε :

— Κρῖμα μονάχα ποὺ δὲν ἔβγαλες χταπόδια !

Διασκευὴ ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

– Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τότε εἶδε ὅτι ὁ θεῖος του εἶχε ἔρθει στὸ καΐκι συνοδευόμενος κι' ἀπὸ τὸν μπάρμπα-Γιαννιὸ κι' ὅτι τώρα οἱ τέσσερες ναυτικοὶ μαζὶ μὲ τὸν κapετάνιο σήκωναν τὰ πανιὰ γιὰ νὰ σαλπάρουν.

Εἶχε φθάσει ἀλήθεια, ἡ ὥρα γιὰ νὰ βγοῦν οἱ φαράδες στ' ἀνοιχτὰ καὶ ν' ἀρχίσουν τὴ δουλειά τους. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε οἱ ναῦτες οὔτε ὁ καπετὰν Μαθιὸς δὲν φαίνονταν πὼς ἔδιναν καμμιὰ σημασία στὴν παρουσία τοῦ Γιάννη, τὸ παιδὶ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἐξακολούθησε τοὺς ρεμβασμούς του.

Τὸ καΐκι εἶχε βγεῖ κιόλας ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι ὅταν ὁ Γιάννης σκέφθηκε νὰ κοιτάξῃ τί πρᾶγμα ἦταν τὸ ἐνθύμιο ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ μικρή του φιλενάδα.

Ἔλυσε τοὺς φιόγκους, ἄνοιξε τὸ κουτί, καὶ εἶδε μὲ συγκίνηση ἕνα ὡραιότατο ἀσημένιο ρολόϊ μὲ ἁλυσίδα καὶ ἀπὸ κάτω ἕνα γράμμα τῆς μικρῆς ἄρρωστης.

Γιὰ ἔπαινο τοῦ Γιάννη πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ μικροῦ μούτσου δὲν ἦταν νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὸ ρολόϊ, ἀλλὰ νὰνοίξῃ καὶ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τῆς Σούζης.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ Γιάννης δὲν ἄφηνε νὰ περάσῃ οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ μελετήσῃ τὰ μαθήματά του, ὡστόσο γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶχε κάνει ἀκόμη πάρα πολὺ μεγάλες προόδους.

Διάβαζε βέβαια χωρὶς νὰ συλλαβίζῃ, ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ ἀκόμα.

Εὐτυχῶς ἡ Σούζη εἶχε κάνει πολὺ μεγάλα τὰ γράμματά της κι' ἔτσι ὁ Γιάννης κατώρθωσε χωρὶς πολὺ μεγάλες δυσκολίες νὰ διαβάσῃ ὡς τὸ τέλος τὶς λίγες γραμμὲς ποὺ εἶχε γράψει ἡ μικρή του φίλη :

«Ἀγαπητέ μου Γιάννη,

Ἀρρώστησα καὶ ὁ γιατρὸς λέει ὅτι πρέπει νὰ φύγω, ἐλπίζω ὅμως πὼς δὲν θὰ χωριστοῦμε γιὰ πολὺν καιρό. Μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ κυριεύσῃ ἡ λύπη ποὺ θὰ αἰσθανθῇς γιὰ τὴν ἀναχώρησή μας. Λυπούμαστε κι' ἐμεῖς γιὰ σένα, μὰ ἔχουμε θάρρος, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σὲ ξαναϊδοῦμε καὶ γι' αὐτὸ πρέπει καὶ σὺ νὰ δείξῃς θάρρος. Νὰ μελετᾷς πολὺ ὅσο θὰ λείπουμε. Ὅσο περισσότερο προχωρήσῃς, τόσο πιὸ πολὺ θὰ εὐχαριστηθοῦμε γιατὶ σ' ἀγαποῦμε ὅλοι μας. Νὰ σκέπτεσαι τὸ μέλλον σου καὶ νὰ θυμᾶσαι κάπου-κάπου καὶ μᾶς καὶ ἀκόμη νὰ τὸ ξέρεις πὼς εἶναι ψέματα ἡ παροιμία ποὺ λέει : «Μάτια ποὺ δὲν βλέπουνται, γρήγορα λησμονιοῦνται». Μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια σοῦ στέλνω κι' ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο γιὰ νὰ τὸ κρατᾶς πάντοτε ἐπάνω σου. Θὰ σοῦ δίνῃ θάρρος ὁπότε βρίσκεσαι σὲ στενοχώρια καὶ θὰ σοῦ θυμίζῃ τοὺς φίλους σου καὶ τὴν μικρή σου φίλη.

Σούζη»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ὅταν τὸ διάβασε τὸ γέμισε ὁ Γιάννης μὲ φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυα, ἐπιτέλους, ἀνέβηκαν στὰ μάτια του. Μ' αὐτὰ ἦταν γλυκὰ δάκρυα, δάκρυα ποὺ τὰ προκαλοῦσε ἡ συγκίνηση.

Δίχως ἄλλο θ' ἀκολουθοῦσε τὶς συμβουλὲς τῆς Σούζης, δίχως ἄλλο θὰ μελετοῦσε. Ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησή τους ἦταν βέβαια ἕνα μεγάλο χτύπημα γι' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ. Ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ τὸν κάνῃ πιὸ γενναῖο καὶ πιὸ δυνατό.

Σ' ἕνα, σὲ δυὸ μῆνες τὸ ἀργότερο οἱ φίλοι του θὰ ξαναγύριζαν, ἦταν βέβαιας. Ἤθελε ὡς τὰ τότε νάχῃ τόσο προχωρήσῃ, ὥστε νὰ τοὺς κάνῃ ὅλους νὰ θαυμάσουν τὶς προόδους του. Γεμάτος θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον, σηκώθηκε μονομιᾶς ὄρθιος, σκούπισε τὰ μάτια του κι' ἔβαλε τὸ γράμμα μαζὶ μὲ τὸ ρολόϊ μέσα στὸ κουτάκι. Ὕστερα ἔχωσε τὸ πολύτιμο φυλαχτάρι στὸν κόρφο του καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πρύμη.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, δίχως κἂν νὰ τοῦ ἔχῃ πῇ ὁ θεῖος του νὰ τὸ κάνῃ, ὁ Γιάννης εἶχε ἀνεβάσει τὶς κόφες γιὰ τὰ ψάρια ἀπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ βούρλιαζε μὲ ζῆλο τὰ ψάρια ποὺ οἱ ἄλλοι ψαράδες πετοῦσαν σπαρταριστὰ ἀπὸ τὰ δίχτυα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Θλιμμένες ὧρες

Τὸ τέλος τοῦ Ὀκτώβρη ἔφθασε κι' ὕστερα πέρασε ὁ Νοέμβρης καὶ ὁ Δεκέμβρης, δίχως νὰ μάθῃ ὁ Γιαννάκης ὅτι οἱ φίλοι του εἶχαν σκοπὸ νὰ γυρίσουν γρήγορα.

Ἡ θλίψη του ἦταν μεγάλη, μὰ ὡστόσο δὲν ἔχασε τὸ κουράγιο του καὶ ἐξακολούθησε νὰ μελετᾷ μὲ ζῆλο τὰ μαθήματά του, προσπαθώντας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σεβάσμιο καθηγητή του, καὶ νὰ φαίνεται κιόλας ἐργατικὸς κι' ὑπάκουος γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ὁ θεῖος του κανένα παράπονο μαζί του.

Ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν παρ' ὅλο ποὺ ὁ γιατρὸς κι' ὁ πλοίαρχος κι' ἡ Σούζη, οἱ ἄγρυπνοι προστάτες τοῦ ἀνεψιοῦ του εἶχαν φύγει ἀπὸ καιρό, δὲν εἶχε ὡστόσο ἀλλάξει στάση ἀπέναντι τοῦ Γιάννη, ὅπως εἶχε φοβηθεῖ τὸ παιδί. Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τοῦ φέρεται μὲ τὴν ἴδια προσποιημένη γλύκα καὶ τὸν ἴδιο πατρικὸ τόνο ὅπως στὴν ἀρχή.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς λάβαινε κανένα γράμμα ἀπὸ τὶς Κάννες καὶ ἀπὸ αὐτὸ διάβαζε στὸν Γιαννάκη μερικὲς φράσεις ποὺ τὸν ἀφοροῦσαν.

Τὰ γράμματα αὐτὰ ὁ Γιάννης εἶχε μεγάλη διάθεση νὰ τὰ διαβάσῃ ὁλόκληρα. Ἀλλὰ γιὰ λόγους ποὺ ἔμεναν ἄγνωστοι στὸ παιδί, ὁ ψαρᾶς ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ στὰ χέρια του.

Εὐτυχῶς ὁ παπα-Μανώλης λάβαινε κι' αὐτὸς ἐπίσης γράμματα ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Φουρβιέρ, καὶ κάθε φορὰ τὰ διάβαζε ὁλόκληρα στὸν μαθητή του καὶ ἀπαντοῦσε κιόλας ἀπὸ μέρους τους.

Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ ὁ Γιάννης μάθαινε ὅτι ἡ μικρή του φίλη ἦταν κάπως καλύτερα, μὰ πὼς ἡ ἀνάρρωσή της προχωροῦσε πολὺ ἀργὰ καὶ πὼς παράγγελνε στὸ Γιάννη νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ ὑπομονή. Κι' αὐτὸ χρειαζόταν στάλήθεια νὰ τοῦ τὸ συστήσῃ, γιατὶ ὁ μικρὸς εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ ἀπελπίζεται καὶ περίμενε μὲ λαχτάρα τὴν εὐλογημένη στιγμὴ ποὺ θὰ μάθαινε ὅτι οἱ φίλοι του γυρίζουν.

Ὡστόσο ἔκανε μεγάλες προόδους σὲ ὅλα τὰ μαθήματά του καὶ τὸ μυαλό του ποὺ εἶχε μείνει κλειστὸ ἴσα μὲ τότε, ἀνοιγόταν ὅπως ἕνα λουλούδι στὶς ἀκτῖνες τοῦ πρωϊνοῦ ἥλιου, διψασμένο γιὰ μάθηση.

Τὰ μαθήματα καὶ ἡ δουλειά του στὸ καΐκι καὶ στὸ σπίτι, τοῦ ἔπαιρναν ὅλο του τὸν καιρὸ καὶ ἔτσι ἔφθασαν οἱ πρῶτες μέρες τοῦ Φλεβάρη, δίχως ὁ Γιάννης νὰ τὸ καταλάβῃ.

Σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα γράμματα ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὶς Κάννες ἡ Σούζη ἦταν τώρα πολὺ καλύτερα καὶ ὁ Γιαννάκης συλλογιζόταν μὲ χαρὰ ὅτι ἡ καλυτέρευση αὐτὴ σήμαινε δίχως ἄλλο καὶ τὴν γρήγορη ἐπιστροφὴ τῶν φίλων του. Ὅταν μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ παππᾶ, βρῆκε τὸ σεβάσμιο δάσκαλό του συλλογισμένον καὶ περίλυπο. Εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ πρωϊ ἕνα γράμμα ὅπου ὁ γιατρὸς Ντερίδ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Σούζη εἶχε ξανακυλήσει καὶ βρισκόταν σὲ πολὺ ἄσχημη κατάσταση. Σ' ἕνα ὕστερόγραφο ποὺ εἶχε προσθέσει βιαστικὰ ἀπὸ κάτω, τοῦ ἔγραφε ἀκόμη ὅτι τὸ ξανακύλισμα αὐτὸ τὸ εἶχε προκαλέσει μιὰ σοβαρὴ ἐγχείρηση ποὺ εἶχαν κάνει στὸ κοριτσάκι.

— Ἂν θέλῃς, Γιάννη, εἶπε ὁ ἀγαθὸς παπᾶς ὅταν τοῦ ἔκανε γνωστὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θλιβερὰ νέα, ἂς μὴν κάνουμε μάθημα σήμερα. Πάρε τὸν κοῦκο σου καὶ θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο καὶ νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τοὺς ἀγαπημένους μας φίλους ποὺ εἶναι τόσο ἀνήσυχοι αὐτὴ τὴν στιγμή.

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ ὁ Γιάννης ὑπάκουσε.

«Τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω . . .»

Ὅταν ὁ μικρὸς μοῦτσος γύρισε στὸ σπίτι του, εἶχε κιόλας νυχτώσει.

Τὸ σπίτι ἦταν ἔρημο. Ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη.

Παραμερίζοντας τὴ λύπη του ὁ Γιάννης ἄναψε τὴ λάμπα καὶ βάλθηκε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Μ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση πέρασε πολλὴ ὥρα. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα καὶ τὸ φαΐ κατεβασμένο ἀπ' τὴ φωτιά, ὅταν βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ δρόμο, ὕστερα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς φανερώθηκε στὸ κατώφλι.

Μὲ μεγάλη του ἔκπληξη ὁ Γιάννης παρατήρησε ὅτι ὁ θεῖος του ἦταν ἐξαιρετικὰ κακόκεφος καὶ γκριμιάρης κεῖνο τὸ βράδυ, μ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν μεθυσμένος. Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες, ἄρχισε νὰ τὸν μαλώνῃ γιὰ τὸ κάθε τί. Τὸ φαΐ ἦταν κακομαγειρεμένο, τὸ ψωμὶ ἦταν μπαγιάτικο, ἡ λάμπα κάπνιζε, τίποτε δὲν ἔβρισκε καλό.

Ὡστόσο τούτη τὴ φορὰ περωρίστηκε μονάχα στὰ λόγια. Ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν περίεργο αὐτὸν τρόπο τοῦ θειοῦ του, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλωστε καμμιὰ ἀφορμὴ μαζί του γιὰ νὰ τοῦ φερθῇ ἔτσι ἄσχημα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὡστόσο δὲν μίλησε καθόλου καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ προτοῦ ξαπλωθῇ πῆρε τὸ θάρρος νὰ ρωτήσῃ τὸ θειό του, ἂν εἶχε λάβει καμμιὰ εἴδησῃ ἀπὸ τὶς Κάννες.

Αὐτὴ ἡ τόσο ἀθῶα ρώτησῃ ἐρέθισε σὲ φοβερὸ σημεῖο τὸ ναυτικό.

— Καὶ βέβαια εἶχα, ἔκανε ἀπότομα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σὲ κόφτει ἐσένα. Ἄϊντε πέσε νὰ κοιμηθῇς καὶ τὰ πολλὰ λόγια δὲν μ' ἀρέσουν. Ἄκουσες ;

— Μά, θεῖε μου, εἶπε δειλὰ ὁ Γιάννης, θὰ ἤθελα . . .

Ὁ μπάρμπα Μαθιὸς ἔδωσε μιὰ, φοβερὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι ποὺ κόντεψαν νὰ σπάσουν ὅλα τὰ ποτήρια καὶ τὰ πιάτα.

— Στὸ κρεβάτι ! φώναξε. Ἄκουσες τί εἶπα ;

Ὁ Γιάννης τὰ εἶχε χάσει ὁλότελα. Δὲν εἶπε μιλιὰ καὶ πῆγε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι του.

Νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀντιμιλήσῃ στὸ θειό του σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτε παρὰ θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀγριέψῃ ἀκόμη περισσότερο. Γδύθηκε λοιπὸν ἀθόρυβα καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά του κι' ἔκανε εὐθὺς τὸν κοιμισμένο.

Ὡστόσο δὲν μπόρεσε ν' ἀποκοιμηθῇ ἀμέσως, κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ θείου του.

Σχεδὸν μιὰ ὥρα ὁλόκληρη ὁ μπάρμπα Μαθιὸς πήγαινε ἐπάνω-κάτω μέσ' στὴν κάμαρα, ὡσὰν θηρίο στὸ κλουβί μουρμουρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του. δίχως νὰ μπορῇ ὁ Γιάννης νὰ κούσῃ τί ἔλεγε Στὸ τέλος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα, ποὺ ἀπὸ τὸ σχῆμα του τὸ παιδὶ κατάλαβε ὅτι προερχόταν ἀπ' τὸν πατέρα τῆς Σούζης καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ μὲ σιγανὴ φωνή.

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα, μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα τσαλάκωσε τὸ

«Ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ κακόκεφος ἐκεῖνο τὸ βράδυ» (Σελ. 403, στ. β'.)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥ διηγήθηκαν προχτὲς κάτι νόστιμο, χαριτωμένο. Καὶ πρέπει νἆναι κι' ἀληθινό, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ εἶπαν, τὄγραψε καὶ μιὰ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα ποὺ δὲ γράφει ψέμματα.

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, μὲ ἀγαθὸ ἐξωτερικό, πλησίασε ἕναν πουλητὴ τοῦ δρόμου νἀγοράσῃ βερύκοκα. Τὰ κοίταξε, τῆς φάνηκαν καλά, ρώτησε τὴν τιμή, τὰ βρῆκε φτηνὰ κι' εἶπε στὸν πουλητὴ νὰ τῆς ζυγίσῃ μιὰ ὀκᾶ. Αὐτός, ὅσο μιλοῦσε μὲ τὴν κυρία, τὴν παρατηροῦσε καλά. Τί ἤθελε ἄραγε νὰ καταλάβῃ; ἂν ἦταν καλὴ ἢ κακή; ἂν ἦταν φτωχὴ ἢ πλούσια;.. Μὰ τί τὸν ἔνοιαζε; Μιὰ ὀκὰ βερύκοκα θὰ τῆς ἔδινε ἀπ' τὸ καλάθι του κι' ἴσως οὔτε θὰ τὴν ξανάβλεπε. Πλανόδιος αὐτὸς κι' ἡ κυρία περαστική. Μήπως εἶχε μαγαζὶ κι' ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ πελάτισσα;..

Ὡστόσο πῆρε μιὰ χαρτοσακκούλα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ εἶχε χάμω, δίπλα στὸ καλάθι του, πλακωμένες μὲ τὸ καντάρι, κι' ἄρχισε σιγά-σιγὰ νὰ τὴ γεμίζῃ βερύκοκα. Φαινόταν πὼς τὰ διάλεγε: δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ στὴν καλὴ κυρία κανένα πράσινο ἢ κανένα σάπιο. Κι' αὐτή, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν εὐσυνειδησία του, ἀφοῦ παρακολούθησε λίγο τὸ γέμισμα, γύρισε νὰ ἰδῇ κι' ἄλλοῦ, τί ἄλλο εἶχε νὰ ψωνίσῃ. Ὄχι, τίποτα. Καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν πουλητή, πῆρε τὴ σακκούλα μὲ τὰ βερύκοκα, γεμάτη πιά, κλειστὴ καὶ ζυγισμένη, πλήρωσε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι της.

Καθὼς πήγαινε ὅμως, αἰστάνθηκε ἄξαφνα, τὰ βερύκοκα μέσα στὴ σακκούλα νὰ... σαλεύουν! «Μπά! τ' εἶν' αὐτό; ζωντάνεψαν;..». Καὶ τὰ πασπάτευε ἀπέξω, γιὰ νὰ καταλάβῃ... τί εἶχαν πάθει. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς τὰ βερύκοκα δὲν εἶχαν πάθει τίποτα, παρὰ πὼς μέσα στὴ σακκούλα ὑπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο, ζωντανό. Θέ μου! τί νἆταν; τί νἆ τῆς εἶχε βάλει ὁ ἀθεόφοβος ἐκεῖνος πουλητής, ποὺ τῆς ἔκανε καὶ τὸν καλό;.. Φρύνο, βάτραχο, φίδι;..

Στάθηκε, ἄνοιξε προφυλακτικὰ τὴ σακκούλα καὶ—ὦ ἔκπληξη! — εἶδε ἕνα... γατάκι, ποὺ πρόβαλλε τὸ ἄσπρο του κεφαλάκι ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ βερύκοκα, τὴν κοίταζε μὲ τὰ γαλανά του ματάκια καὶ τῆς ἔκανε: «νιάου! νιάου!..».

—Ἀ, τὸν ἄθλιο! φωνάζει ἀμέσως μὲ θυμὸ ἡ κυρία. Μοῦ πούλησε κι' ἕνα γατάκι! Μοῦ τὸ ζύγισε κι' αὐτὸ γιὰ βερύκοκα! Καὶ τοῦ πλήρωσα... τὸν κοῦκκο γι' ἀηδόνι!..

Γύρισε πίσω τρέχοντας νὰ βρῇ τὸν ἀσυνείδητο ἐκεῖνον καὶ νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ γατάκι στὰ μοῦτρα. Μὰ ναί! ὁ πουλητὴς στὸ μεταξὺ εἶχε σηκώσει καλάθια, σακκοῦλες καὶ καντάρι, κι' ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!.. Ἡ κυρία ἔβγαλε τότε τὶς φωνές, ἔτρεξ' ἕνας πόλισμαν, μαζεύτηκε κόσμος καί, στὸ ἕνα της χέρι τὴ σακκούλα μὲ τὰ βερύκοκα, στὸ ἄλλο τὸ γατάκι ποὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ μέσα, ἐξιστόρησε τὴν ἀπάτη.

— Καὶ τί νὰ σοῦ κάμω τώρα, κυρά μου; τῆς λέει ὁ πόλισμαν' ποῦ νὰ σοῦ τὸν βρῶ; Ἂς ἔβλεπες ὅταν σοῦ γέμιζε τὴ σακκούλα. Δὲν τὄξερες πὼς μποροῦσε νὰ σοῦ βάλῃ μέσα καὶ πέτρες; Ἔτσι τοῦ λόγου σου ἀγοράζεις... γουρούνι στὸ σακκί;

— Δὲν εἶναι γουρούνι, εἶπε ἡ κυρία, εἶναι γατάκι! Πράμμα δηλαδὴ ποὺ δὲν τρώγεται. Καὶ δὲ μοῦ λὲς τί νὰ τὸ κάμω;

—Ἐγώ, κυρία μου, λέω νὰ τὸ πάρῃς στὸ σπίτι σου καὶ νὰ τὸ μεγαλώσῃς, εἶπε τότε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἔτσι κι' ἔτσι δικό σου εἶναι, ἀφοῦ τὸ ἀγόρασες... μὲ τὸ ζύγι. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν τρώγεται, εἶναι ὅμως ἕνα ὄμορφο γατάκι,—ἴδές το, τὸ καϊμένο!—ποὺ μεγαλώνοντας, δὲ θἀφήσῃ στὸ σπίτι ποντικό!..

— Ναί, ναί! αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο! εἶπε κι' ὁ πόλισμαν. Ἔτσι ἀποσύρεις τὴν καταγγελία καὶ... γλυτώνουμε καὶ μεῖς ἀπὸ τὶς σκοτοῦρες.

Ἡ κυρία κοίταξε τὸ γατάκι, μὲ ἄλλα μάτια αὐτὴ τὴ φορά. Νά, ὅπως κοίταζε πρωτύτερα τὰ βερύκοκα ποὺ ἤθελε νἀγοράσῃ... Ἀλήθεια! τί ὄμορφο ποὺ ἦταν, τί ἔξυπνο ποὺ φαινόταν, καὶ τί ἥμερο τὸ κατμένο!.. Καὶ πῶς τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀμέσως! Μὲ τί εὐχαρίστηση κι' ἐμπιστοσύνη καθόταν στὸ χέρι της... Ναί, καλέ! Θὰ τὄπαιρνε στὸ σπίτι της νὰ τὸ μεγαλώσῃ. Εἶχε, ἀλήθεια, μιὰ γάτα μαύρη· ἂς εἶχε τώρα καὶ μιὰν ἄσπρη. Δυό, δὲν ἦταν πολλές...

Καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, κουνώντας μόνο τὸ κεφάλι, ἡ κυρία μὲ τὸ ἀγαθὸ ἐξωτερικὸ ξανάβαλε τὸ γατάκι στὴ σακκούλα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι της... εὐχαριστημένη.

Τὸ γατάκι εἶχε ἀποκατασταθεῖ. Μ' αὐτὸς βέβαια ἦταν κι' ὁ σκοπὸς τοῦ πουλητῆ. Γι' αὐτὸ κοίταζε μὲ τόση προσοχὴ τὴν κυρία. Ἤθελε νὰ ἰδῇ: ἦταν καλή; ἀγαποῦσε τὰ ζῶα; εἶχε τὸν τρόπο της; Γιατί κι' ὁ πουλητὴς θὰ τἀγαποῦσε τὄμορφο ἐκεῖνο γατάκι καί, μὴ μπορώντας νὰ τὸ κρατήσῃ ὁ ἴδιος—ποιὸς ξέρει πόσ' ἀκόμα θὰ εἶχε στὸ φτωχόσπιτό του—κοίταξε νὰ τὸ δώσῃ σὲ καλὰ χέρια. Καὶ τὸ τέχνασμο τοῦ πέτυχε...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρούλα Παριζιάνα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Εἶν' ὡραῖα τὰ βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ
Σὰν στὰ κύματα τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
παίζει. ὁλάργυρο, καὶ κεῖ στὴ σιγαλιὰ
κάποια βάρκα φτάνει στὴν ἀκρογιαλιά.

Τὸ φθινόπωρο ποὺ στρώνει μὲ κλαδιὰ
στράτες, δρόμους, μοῦ βαραίνει τὴν [καρδιά.
Τοῦ φθινόπωρου τὸ πλᾶνο δειλινὸ
τ' ἀγαπῶ γιατὶ μὲ κάνει καὶ πονῶ.

Κι' ὁ χειμώνας εἶν' ὡραῖος σὰ θλιβερὸ
Εἰς τὰ τζάμια τρέχει ἀδιάκοπα νερο
Καὶ γερτὴ κοντὰ στὸ τζάκι ἀρχινᾷ
ἡ γιαγιὰ τὰ παραμύθια σιγανά.

Μὰ τῆς ἄνοιξης τὴν ὄμορφη αὐγή,
Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος μόλις ἔχει βγεῖ,
Ποιὸς θὰ ψάλῃ τὴν ἀπέραντη ὀμορφιά,
Τῆς ψυχῆς μου ἀγαπημένη συντροφιά;

Στὰ μπουμπούκια, στοὺς ἄνθοὺς, στὴ [φυλλωσιὰ
Λάμπει σὰν μαργαριτάρι ἡ δροσιά.
Ποιὰ στιγμὴ τοῦ χρόνου θέλει παραβγῆ
Στὴ δροσόλουστη τῆς ἄνοιξης αὐγή:

Βασίλισσα τοῦ Πόνου

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ

Ἀνακατεύοντας τὰ λείψανα μιᾶς περασμένης ζωῆς, ἀνάμεσα σὲ δυὸ χαρτιὰ βρῆκα μιὰ φωτογραφία. Ὤ! πόσα δάκρυα μ' ἔκανε νὰ χύσω! Αὐτὸ τὸ γλυκὸ προσωπάκι μὲ τὰ φωτεινὰ ματάκια, ἡ *μαθητικὴ ποδιὰ μὲ τὸ φιόγκο*, πόσα δάκρυα... Κι' ὅμως δὲν ἔχει περάσει πολὺς καιρός, οὔτ' ἕνας χρόνος... ὅταν δίνοντάς μου τὴν ἐκείνη μοῦ θυθύρισε: «... Γιὰ νὰ θυμᾶσαι, σὰν ὁ χρόνος περάσῃ, φέρνοντάς μας μακρυά, τὴ ἀδελφική μας φιλία».

Οὔτ' ἕνας χρόνος, καὶ φαίνεται πὼς κύλησε ὁλόκληρος αἰώνας. Τὰ ματάκια τῆς φωτογραφίας μοῦ φαίνονται πὼς δακρύζουν.

Κλάψε, φτωχή μου φίλη, κλάψε κι' ἐσὺ μαζί μου, ἀκόμα μιὰ φορά, γιὰ τὸ σκληρὸ χωρισμό μας, ποὺ ἡ μοῖρα ἡ ἄσπλαχνη θέλησε νὰ φέρῃ.

Ἄπειρες φορὲς ἔρχεται στὸ νοῦ μου τὸ χλωμὸ δειλινὸ πούρθες, γιὰ νὰ μοῦ πῇς «Φεύγω».

Ἔγινα τόσο χλωμή, ποὺ τρόμαξες... μ' ἀγκάλιασες κι' ἐκλάψαμε μαζί, γιὰ τὴ σκληρή μας τύχη. Μὲ μάτια ποὺ καθρέφτιζαν τὸν ἄφθαστο πόνο μας κοιταχτήκαμε γιὰ στερνὴ φορὰ κι' ἔφυγες... ἔφυγες.

Δὲν σὲ ξαναεἶδα...

Ἄραγε θὰ μὲ θυμᾶσαι; κι' ἡ δική σου σκέψη θὰ φτερουγίζῃ σιμά μου; Καλή μου φίλη, θὰ ψιθυρίζουν ἄραγε τὰ χεῖλη σου τ' ὄνομά μου; ὅπως τὰ δικά μου κάθε ὥρα; κάθε στιγμή;

Στὸ καταπράσινο τῆς φιλίας μας λιβάδι, ἄραγε θὰ ξαναθίσουν οἱ ἄλικες παπαροῦνες τῆς μοιρασμένης χαρᾶς;

Ὄχι, ὄχι, ὄχι, ἔτσι μοῦ λέει ἡ σκληρή μου μοῖρα, κάθε φορὰ ποὺ ἡ πλάνα φαντασία μου τολμήσει ν' ἀγγίξῃ μὲ τὶς φτεροῦγες της τὸ τόσο γλυκὸ αὐτὸ χρυσόνειρο. Ἡ φωτογραφία, πέφτοντας ἀπ' τὸ χέρι μου, ποὺ ἔτρεμε, ἔσβυσε τὄνειρο τῆς στιγμῆς κι' εἶδα καὶ πάλι τὰ μάτια της στεγνὰ σὰν πρῶτα. Ἀλλ' ὅμως ὄχι... μέσ' ἀπ' τὴν ἀπέραντη θάλασσα ποὺ μᾶς χωρίζει, τὴ βλέπω κι' αὐτὴ σκυφτὴ νὰ κλαίῃ—

... καὶ σὰν τὰ ἄπιαρα χιόνια
θὰ μοῦ σκεπάσουν τὰ μαλλιά
θὲ νὰ θυμᾶμαι τὰ παλιὰ
σὰ μαραμένα κλώνια...

Μίκυ Μάους

ΤΑ ΖΩΑ ΜΑΣ

Κάθε καλοκαῖρι πᾶμε καὶ δροσιζόμαστε στὸ χτῆμα μας. Στὴ μέση βρίσκεται τὸ σπίτι μας καὶ γύρω ἀπ' αὐτὸ λουλούδια καὶ δέντρα. Ὅταν βγῆς ἀπ' τὴν ξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ, βρίσκεσαι σὲ μιὰν αὐλὴ περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕναν τοῖχο, μιὰ ψηλὴ μάντρα. Σ' αὐτὴν τὴν αὐλὴ ἔχουμε τὰ ζωντανά μας: Πουλάκια, κότες, περιστέρια, ἀρνιὰ ζοῦνε ἀδερφωμένα καὶ ἀναπνέουν τὸν ἴδιο μυρωμένο ἀέρα. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος τοῦ κτήματός μας μ' ἀρέσει πιότερο ἀπ' τἄλλα. Κάθε μέρα ὁ ἥλιος δὲν ἔχει προβάλει ἀκόμη καὶ οἱ μικρούλες ζωὲς ξυπνοῦν. Τὰ λουλούδια ἀνοίγουν καὶ τὰ τζιτζίκια ἀρχίζουν τὸ μονότονο τραγούδι τους. Οἱ πόρτες τοῦ κοτετσιοῦ καὶ τοῦ σταύλου ἀνοίγουν, κι' ὅλα μαζὶ τὰ ζωντανὰ ξεχύνουνται στὴν αὐλή, μουδιασμένα ἀκόμη ἀπ' τὴ νύχτα. Ἡ ἄσπρη κοτούλα μὲ τὴ φούντα βγαίνει καμαρωτή-καμαρωτή. Τρέχει νὰ τσιμπήσῃ κανένα νόστιμο σκουληκάκι. Οἱ δυὸ πετεινοί, ὁ κόκκινος καὶ ὁ ἄσπρος, περπατοῦν μὲ τὰ λειριὰ *σηκωμένα* καὶ κρυφοκοιτάζουνται. Ἀλλοίμονο ἂν ὁ ἕνας φωνάξει πρωτύτερα ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἀμέσως παίρνουν ἀμυντικὴ στάση. Τὰ κεφάλια γέρνουν, τὰ φτερὰ ὀρθώνουνται καὶ νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ κείνη, καταματώνουνται.

Σὲ λίγο βγαίνει ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κοτετσιοῦ ἡ κλῶσσα μὲ τὴν τσούρμα της. Εἶναι ὁλοκόκκινη καὶ τὰ πουλάκια ὁλόασπρα «Κλοῦ-κλού!» φωνάζει καὶ μαζεύουνται ὅλα τὰ κεφαλάκια γύρω της. «Κλοῦ-κλού!» ξαναφωνάζει καὶ τοὺς δείχνει ἕνα μικρούλικο σκουλήκι. Κι' αὐτὰ τρέχουν ὅλα μαζὶ καὶ ποιὸς νὰ πρωταπιάσῃ. Ἔτσι ποὺ τρέχουν μαζεμένα εἶναι μιὰ χαρά. Μοιάζουν σὰν ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα κρίνα.

Πάνω ἀπ' τὸ στάβλο βρίσκουνται ἀραδιασμένα τὰ σπιτάκια τῶν περιστεριῶν. Ὁ ἥλιος μόλις τώρα προβάλλει κι' ἀπὸ κάθε πορτούλα βγαίνει ἕνα κεφαλάκι καὶ ἐξετάζει τὰ γύρω. Μιὰ φωνούλα ἀκούγεται κι' ὕστερα μ' ἕνα φτερούγισμα κατεβαίνουν τὰ περιστέρια στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ πιοῦνε. Ἄσπρα, μαῦρα, σταχτιά, σκύβουν ὅλα μαζὶ στὸ τάσι τοῦ νεροῦ, Παίρνουν μιὰ γουλιὰ καὶ σηκώνουν τὰ κεφαλάκια πρὸς τὸν οὐρανὸ σὰ νὰ εὐχαριστοῦνε τὸν Πλάστη γι' αὐτὰ ποὺ τοὺς δίνει. Ὅταν τελειώσει τὸ νερό, πετοῦν πάλι, κάθουνται στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα. «Κλοῦ-κλού». Τί κάνετε σήμερα, εἶστε καλά;—Πολὺ ὡραῖα, ἔφαγα ἐξαίρετα.

Στὸ μεταξὺ ἀπ' τὸ στάβλο προχωρεῖ ὁ κὺρ-Μέντιος μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ ταὐτιὰ σηκωμένα. Ἀργὰ-ἀργὰ φτάνει σ' ἄχυρα, καὶ τρώγοντας τραγουδᾶ: «Γ'κάαااαα! Γκα-γκά. Ἀκοῦτε με, εἶμαι μὰ τὴν ἀλήθεια φίνος τενόρος!

— Μὲ-μέε, ἀπαντᾶ ἡ κατσίκα ἀπ' τὴ γωνιά της. Ἔλα πιὸ κοντὰ νὰ τὰ ποῦμε. Χρού-χρού, κάνουν τὰ δόντια της. Ὡραῖο τὸ χορτάρι σήμερα. Στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο κάθεται κιόλας ὁ γάτος μας ὁ κὺρ-Ρώνης καὶ καμαρώνεται. Ταὐτιά του σέκουνται ὁλόϊσια καὶ ἀνοίγοντας παιγνιδιάρικα τὰ μάτια του, κοροϊδεύει τὸ σκύλο ποὺ τοῦ γαυγίζει.

Ἡ μέρα προχωρεῖ κι' ὁ ἥλιος μεσουράνησε. Τὰ πουλιὰ κάθουνται στὸν ἴσκιο κι' οἱ πιὸ γριὲς κότες, μέσα στὸ στάβλο, μιλᾶν γιὰ τὰ περασμένα ὡραῖα χρόνια. Παντοῦ ἁπλώθηκε ἡ μεσημεριάτικη γαλήνη καὶ μόνο τὰ τζιτζίκια ἀκούγονται. Λὲς καὶ δὲν ὑπάρχει πιὰ ζωή. Ὅλα εἶναι ναρκωμένα ἀπ' τὴν ζέστη. Ἀκόμη καὶ τ' ἀγέρι ἔπαψε νὰ φυσᾷ. Ἔτσι λοιπὸν εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ κανείς. Μοιάζουν σὰν λουλουδάκια ἀθῶα, ἥμερα, ἄδολα. Ἀχ, πῶς τἀγαπῶ ἔτσι ὅλα μαζὶ συντροφιασμένα! Νιώθω τὴν ἀθωότη τους, νιώθω τὴν ἀγνότη τους βαθιὰ στὴν καρδιά μου. Εἶναι μικρούλες ζωὲς ποὺ ζοῦν ἀδελφωμένες κι' ἀναπνέουν τὸν ἴδιο μυρωμένο ἀέρα

Θέμος Μιράντας

ΜΗΝ ΠΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ...

Ἡ μάννα τοῦ τοῦ ἔλεγε πάντα, ὅταν τῆς ἔλεγε τὸ ὄνειρό του, — νὰ ζήσῃ στὴν Πολιτεία.

— Παιδί μου, μὴν πᾷς στὴν πολιτεία... κεῖ οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί, πολὺ κακοί. Θὰ γεμίσουν τὴν ἀγνή σου ψυχούλα ἀπὸ τὴν δική τους κακία· ἡ ἀγνότης τοῦ νησιοῦ σου θὰ χαθῇ παιδί μου, κάτσε στὸ νησί, μὴν πᾷς στὴν πολιτεία... θὰ νιώσῃς πίκρες, θἀρρωστήσῃς, θὰ νιώσῃς μοναξιά, καὶ δὲν θἄχῃς κανένα στὸ πλευρό σου, ξένος μέσα σὲ ξένους...

Δὲν τὴν ἄκουγε... Ὅταν τοῦ ἔμενε καιρός, ἀνέβαινε σὲ κάποιο ψήλωμα, καὶ ἄφηνε τὸ βλέμμα του νὰ χάνεται βαθιὰ στὸν ὁρίζοντα, κεῖ ποὺ ὁ οὐρανός φαινόταν πὼς ἔσμιγε μὲ τὴ θάλασσα. Πολλὲς φορὲς χανόταν σὲ μιὰ ἔκσταση, θεία, οὐράνιας εὐτυχίας, καὶ ὅταν συνερχόταν καὶ ἔβλεπε μπροστά του τὴν πραγματικότητα, τόσο ἔνιωθε πιὸ πολὺ τὴν ἐπιθυμία νὰ θεριεύῃ μέσα του. Πέρασαν λίγα χρόνια, τὸ παιδὶ ἔγινε παλληκάρι. Δίχως, ν' ἀκούσῃ τὰ παρακάλια τῆς μάννας του, ἕνα πρωϊνὸ ἔφευγε γιὰ τὴν πολιτεία...

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ὧρες ταξίδι, ὅταν ἔπεφτε τὸ βράδυ, ἔφτασε... Ἔμεινε ζαλισμένος ἀπὸ τὸ καινούργιο περιβάλλον. Κίνησις, φασαρία, βοή... Χάζεψε τὰ πανύψηλα σπίτια της, τοὺς περίεργους στολισμοὺς τῆς κάθε βιτρίνας, τὰ χρωματιστὰ λαμπιόνια τῶν μαγαζιῶν, τ' αὐτοκίνητα, τὰ τραῖνα, τοὺς ἀνθρώπους... Ναί, τοὺς ἀνθρώπους. Τί *μεγάλη ἐντύπωση* ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι τῆς Πολιτείας!..

— Παράξενοι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἄνθρωποι... πόσο ὡραῖα εἶναι ντυμένοι! σκεπτόταν· δὲν φαίνουνται ὅμως κακοί, ὅπως ἡ μάννα μου θαρροῦσε.

Ἦταν ἡ ἀρχή... καὶ κάθε πρᾶγμα στὴν ἀρχὴ δὲν δείχνει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἡ ἀπογοήτευση ἦλθε γρήγορα... Ζήτησε δουλειὰ παντοῦ, μὰ κανεὶς δὲν

τὸν δέχτηκε. Χτύπησε πολλὲς πόρτες καὶ δὲν τοῦ ἀνοίχτηκαν. Κι' ἄλλες ποὺ ἄνοιξαν τοῦ ἔταξαν μόνον χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις, πού, ἀλλοίμονο, ἔμειναν ἀνεκπλήρωτες. Ἐπακολούθησαν μέρες κακομοιριᾶς καὶ ἀθλιότητας!.. Βαρέθηκε νὰ γυρίζη ἄσκοπα. Ἄρχισε νὰ νοσταλγῇ τὴν πατρίδα του ... ἔβλεπε πῶς τὰ λόγια τῆς μάννας του ἔβγαιναν ἀληθινά!..

Τὸ νησί!.. ἡ ζωή του, ἡ ζήση του ἡ μάννα του, τὸ σπιτικό του, ὅλ' αὐτὰ τοῦ παρουσιάζουνταν μπροστά του στὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀγρύπνιας του, σὰν νὰ τοὔλεγαν:

— Φύγε! ἔλα πίσω· κοντά μας θὰ βρῆς τὴ χαρά! Ἐδῶ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ὄψη τῆς ζωῆς κι' ὄχι κεῖ ποὺ βρίσκεσαι.

Καὶ ἕνα βράδυ ἔφυγε... Ἀργά-ἀργὰ τὸ βαπόρι ἄφηνε πίσω του νὰ σβήνουν ὁλότελα πιὰ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε πλάσει παιδί. Τὰ φῶτα τῆς πολιτείας μίκραιναν... ἔγιναν τρεμάμενα ἀστέρια, καὶ τέλος χάθηκαν.

Μόλις πρόβαλε ἡ αὐγὴ ἄρχιζε κεῖ μακρυά, στὸν ὁρίζοντα, νὰ φαίνεται μιὰ ἀλυσσίδα ἀπὸ βουνά. Ἡ καρδιά του σκίρτησε στὸ ἀντίκρυσμά τους. Τὸ βαπόρι ἔσχιζε μεγαλόπρεπα τὰ κύματα καὶ πλησίαζε ὁλοένα πρὸς τὸ μέρος τῆς εὐτυχίας. Ἐπιτέλους ἔφτασε... Τί ἀντίθεση ἐδῶ, ἀπὸ κεῖ κάτω!.. Ἡσυχία, γαλήνη...

Σὲ λίγη ὥρα ἔμπαινε σπίτι του!.. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του: ὅλα ἐκεῖ ἦταν ἴδια ὅπως τἄφησε φεύγοντας. Νὰ ὁ κῆπος... ὁ ὀρνιθώνας, τὸ πηγάδι, ὁ στάβλος... νὰ καὶ τὸ πέτρινο κάθισμα του, ποὺ κάθόταν ἡ μάννα του κι' ἔγνεθε τὴ ρόκα της. Καὶ ἡ ἴδια ἡ μάννα του στὴν αὐλή, κοντὰ στὸν περιστεριῶνα... Ἡ χαρὰ φούσκωνε στὸ στῆθος του. Βγάζει μιὰ φωνὴ καὶ τρέχει στὴν ἀγκαλιά της...

— Μάννα μου! μάννα μου!.. ἦρθα πάλι σὰν πρῶτα, ἐδῶ, ναί, ἐδῶ βρίσκεται ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς!.. Κεῖ κάτω στὴν πολιτεία ὅλα ψεύτικα εἶναι, ὅλα τιποτένια... Μάννα μου! Μάννα μου!

Βάνδα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΜΠΕΛΕΣ

Τὸν καιρὸ ποὺ οἱ ἄνδρες φοροῦσαν περροῦκες, ἕνας κουρέας γιὰ νὰ τραβήξῃ πελατεία εἶχε τὴν ἔξυπνη ἰδέα νὰ ζωγραφίσῃ σὲ μιὰ ταμπέλα τὴν ἀκόλουθη εἰκόνα: Ἕνας ἄνθρωπος πνίγεται. Ἕνας ἄλλος προσπαθεῖ νὰ τὸν σώσῃ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἀλλὰ τοῦ μένει στὸ χέρι μιὰ περρούκα καὶ ὁ ἄλλος κατεβαίνει στὸν πάτο. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα ὁ κουρέας εἶχε γράψει: «Νὰ τί κάνουν οἱ περροῦκες».

Δίπλα στὸ μαγαζὶ τοῦ κουρέα ἦταν ἕνας τεχνίτης ποὺ ἔφτιανε περροῦκες. Βλέποντας ὅτι ἔχανε τὴν πελατεία του ἀπὸ τὴν ταμπέλα τοῦ κουρέα, ἔκανε κι' αὐτὸς μιὰ ταμπέλα, ὅπου εἶχε ζωγραφίσει τὸν Ἀβεσαλὼμ κρεμασμένον ἀπὸ τὰ μαλλιὰ σ' ἕνα δένδρο. Ἀπὸ κάτω ἔγραφε: «Ἂν εἶχε περρούκα δὲν θὰ τὴν πάθαινε».

Ἰολὲ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ Κουφιοκεφαλάκη:

— Γιατὶ ἄραγε νὰ ὑπάρχουν ἄσπρες καὶ μαῦρες ἀγελάδες;

Καὶ ἡ ἀδελφή του:

— *Κουτὸς ποὺ εἶσαι καϋμένε!* Οἱ ἄσπρες βγάζουν τὸ γάλα καὶ οἱ μαῦρες τὸν καφέ!

Δεκαεπταετὴς Ὀνειροπόλος

***

Ὁ γάτος ροχαλίζει μπροστὰ στὸ τζάκι.

Ἡ *Ὀνειρεμένη Πατρίδα* λέει στὴ γιαγιά της:

— Γιαγιά, γιαγιά, ὁ γάτος ψήθηκε κι' ἄρχισε νὰ κοχλάζῃ!

Δεκαεπταετὴς Ὀνειροπόλος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 260ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 4 Ἰουνίου 1932 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1932 δημοσιευθεισῶν 159 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ **πρῶτος** τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ **δεύτερος** τὰ Εὔσημα Λύσεων καὶ ὁ **τρίτος** τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ **Ἰσότιμοι** ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1932 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Αἴγλη***, 152. 16, 7.

Ἰσότιμοι: Ἐλπίζουσα Ἑλλάς, 150, 15, 7. Ξεπεσμένος Λόρδος, 154, 16, 7. Θέμος Ἄργης, 157, 16, 7. Βέδας, 153, 16, 7. Ἐρίκη, 155, 16, 7. Νέα Ἑλλάς, 151, 16, 7. Πανελλήνιο Ὄνειρο, 151, 16, 7. Νέλλη, 155, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μελαχροινὸς Ἱππότης***, 129, 13, 7. Πολυβώτης, 129, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Φιόρο τοῦ Λεβάντε, 132, 14, 7. Παληὰ Ἀθήνα, 138, 14, 7. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 130, 13, 7. Νταίζη, 137, 14, 7

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Φιντίας***, 113,12, 6. Γλυκειὰ Παρηγοριά, 117, 12, 7. Δανάη, 112, 12, 6.

Ἰσότιμοι: Μηλολόνθη, 112, 12, 5, Ἀγράμπελη, 124, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀνοιχτόκαρδη, 80, 8, 4. Ρέλια, 89, 9, 4. Χαρὰ τοῦ Σπητιοῦ, 81, 9, 4. Ρασπουτίν, 109, 11, 5. Θαρραλέα Ἑλληνίς, 91, 10, 7,

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πόνου Δάκρυ, 73, 8, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἄστρο τῆς Εὐτυχίας***, 144, 15, 7.

Ἰσότιμοι: Ἰάς, 140, 14, 7. Ἴων 140, 14, 7. Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, 136, 14, 7. Λυσόχαρτο. 137, 14, 7. Τώνης Ρεάλης, 149, 15, 7. Ἀνθισμένη Λεμονιά, 151, 16, 7. *Δικέφαλος Ἀετός*, 144, 15, 7. Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, 159, 16, 7. Ἀραπάκι, 129, 13, 7. Μῦρον τῆς Ἄνδρου, 155, 16, 7. Ναΐς, 156, 16, 7. Ξανθὴ Κινεζούλα, 139, 14, 7. Χρυσῆ Πεταλουδίτσα, 140, 14, 7. Πανζουρλισμός, 152, 16, 7, Πτωχὴ Ἀριστοκράτις, 140, 14, 6. Νηρηὶς τοῦ Παγασητικοῦ, 142, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Φίλος τοῦ Λαοῦ***, 122, 13, 7. Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, 126, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀφρικάνα, 124, 13, 7. Πλάνο Δοξάρι, 128, 13, 7. Μυστηριώδης, 119, 12, 7. Τρύπα στὸ Νερό, 125, 13, 7. Περγαμηνὴ Αὔρα, 124, 13, 7. Μαργαρίτα, 114, 12, 7, Πειραιωτάκι, 126, 13, 7. Ἀλκυωνίς, 123, 13, 7. Γιασμίνα, 121, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μίκυ Μάους***, 110, 11, 5. Κῦμα τοῦ Ἰονίου, 103, 11, 6. Τριφασικόν, 109, 11, 7.

Ἰσότιμοι: Χωρὶς Φτερά, 103, 11, 6. Λευκάτας, 98, 10, 7. Χρυσάνθεμο, 100, 10, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: **Στ. Α.** Ἀντωνιάδης, 81, 9, 5· **Σωτ. Α.** Ἀντωνιάδης, 91, 10. 5. **Γεωρ. Ι.** Ἀραχωβίτης, 89, 9, 6. Ἐδίθ, 93, 10, 7. **Μικρὴ Κορφιατοπούλα**, 69, 7, 7. **Σπαρτιατοπούλα**, 91, 10, 5. **Λάμπρος Γ.** Κοτσίρης, 83, 9, 7. Ὀλιβιέρος Κρόμβελ, 93, 10, 7. Παπαρούνα, 80, 8, 7. Ἀστέρι τῆς Ἐλπίδος 89, 9, 7. Ἀσάλευτη Ζωή, 90, 9. 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θησεύς, 56, 6, 3. Περαστικός, 18, 2, 1. Δὸν Κιχώτης, 38, 4, 5. Λήνδα, 61, 7, 3. Ξανθὸ Ποντικάκι, 57, 6, 4. Τριπολιτσοτάκι, 37, 4, 3. Αὐγούλα, 24, 3, 2. Πληγωμένος Ἀετός, 22, 3, 4. Συκιωνία, 27, 3, 2. Δημ. Γ. Κουμάνταρος, 57, 6, 4. Θούριος τοῦ Ρήγα, 65, 7, 7. Χαραυγὴ 10, 1. 1. Φεμινίστρια 29, 3, 2. Μαγεμένο Δοξάρι, 49, 5, 4, Δημ. Ματσάγγος, 4, 1, 1. Ἁγνή, 61, 7, 4. Μπουμπούλ, 12, 2, 1. Τραγουδιστής, 36, 3, 4. Ἔξυπνο Κυπριωτάκι, 29, 3, 2. Μικρομέγαλη, 12, 2, 1. Δαφνοστέφανος, 12, 2, 1. Χλωρίς, 26, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Γκάλικ***, 122, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 123, 13, 6. Μικρὴ Πεταλουδίτσα, 128, 13, 7 Βύρ. Θεοδωρόπουλος, 118, 12, 6. Ἀνθισμένη Γαζία, 112, 12, 7. Ἀνθρωπάκος, 119, 12, 7, Ἠπειρωτοπούλα, 120, 12, 6. Εὐαγ. Αυγκούνης, *131*, 14, 7. *Νερόμυλος*, 147, 15, 7. Θούριος, 138, 14, 6. Βεδουῖνος, 145, 15, 7, Φουντούκω, 125, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μαντὼ Μαυρογένους***, 67, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μάτα Χάρι, 28, 3, 3. Ἥφαιστος, 37, 4, 4.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 20 Ἰουλίου 1933

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Ἡ Ἀλληλογραφία μου ζωηρεύει. Σχεδὸν γραμματοπλημμύρα... Φυσικά, οἱ ἐξετάσεις τελείωσαν, τὰ παιδιά μου ἔχουν διακοπές, καὶ μοῦ γράφουν, μοῦ γράφουν. Τί καλά! Μόνο ποὺ μεγάλες ἀπαντήσεις δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ κάνω, παρὰ ὅταν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Μιὰ ἐπιτυχία τοῦ ***Πειραιωτάκι***: Στὸ Διαγωνισμὸ τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων, μὲ θέμα «Οἱ ἀδέσποτες γάτες στὴν Ἀθήνα», πῆρε τὸ Α' Βραβεῖο. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Δὲν ἔχεις δικαίωμα, ***Χωρὶς Φτερά***. Οἱ Ἰσότιμοι μόνο τόμο παίρνουν μ' ἔκπτωση. Ὁ Ὁδηγὸς τὸ λέει καθαρὰ —μὰ κι' ἐγὼ κάθε λίγο τὸ ξαναλέω. Πέρασε ἡ τεμπελιά;

Ἂν καὶ βιαστική, ἀρκετὰ πάλι μοῦ ἔγραφες, ***Βρυσούλα***. Πῶς πῆγε ὁ μακρινὸς περίπατος στὴν ὡραία, καταπράσινη ραχούλα;

Γεώργιε Χαραλάμπους, πολὺ καθυστερημένη ἡ Συλλογή σου. Ὑποθέτω ὅμως πὼς τὴν ἔστειλες ἐγκαίρως κι' ἄργησε νὰ φτάσῃ στὰ χέρια μου. Γι' αὐτὸ θὰ τὴν περιλάβω στὸν τρέχοντα Διαγωνισμό. Μόνο ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν λιγώτερες Ἀσκήσεις παρ' ἀπὸ τὶς ἄλλες Συλλογὲς ποὺ τὶς ἔλαβα καὶ τὶς μεταχειρίζομαι πρὸ καιροῦ.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***Γολιάθ***, καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους. Παρατηρῶ ὅμως πὼς κάνεις πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Προπάντων ἔχεις ἀδυναμία μὲ τὸ ἦτα. Καὶ γράφεις: ***πηράζη, στήλει, μερηκά, σπηστεύω, ἐγκρήνεται*** κλ. Πρόσεχε, ὑπάρχουν καὶ ει (***πειράζει, στείλει***) ὑπάρχουν καὶ ι (***μερικά, πιστεύω, ἐγκρίνεται***)...

Ὅπως θέλεις, ***Αἴγλη***· καὶ σὰν ἱστορία ποὺ κάποιος σοῦ τὴ διηγεῖται, καὶ σὰν ἱστορία ποὺ τὴ διηγεῖσαι σύ. Τὸ ***ἦταν***, ποὺ μερικοὶ τὸ γράφουν ***εἶταν***, τὸ προτιμῶ μὲ ἦτα, ὅπως καὶ τἄρχαῖα ***ἦτο, ἦσαν***. Τὸ ***αὐτοῦ***, ἐπίρρημα, ἐγὼ τὸ γράφω μὲ περισπωμένη.

Σεληνιώτικε Ὁρίζων, δὲν καταλαβαίνω τί λές, παιδί μου. Τί «λύσεις» δὲν σοῦ δημοσιεύω; Μὴν ἐννοεῖς Ἀσκήσεις ἀπὸ Συλλογὴ ποὺ ἔστειλες γιὰ τὸν Διαγωνισμό; Ἂν δὲν σοῦ δημοσίευσα ὡς τώρα, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα Συλλογή. Ἐξηγήσου.

Χαίρω, ***Ἁγνή***, ποὺ οἱ κόποι σου ἀνταμείφθηκαν τόσο καλά: ἄριστα στὸ Ὠδεῖο, 9 στὸ Σχολεῖο καὶ στὰ Νέα Ἑλληνικὰ τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' ὅλες! Χαίρω ἐπίσης ποὺ θὰ δώσῃς τώρα ἐξετάσεις γιὰ τὴ Νομικὴ Σχολὴ κι' ὕστερ' ἀπὸ τέσσεραπέντε χρόνια θἆσαι... δικηγορίνα!

Νίνα Νόρα, τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐνεκρίθη. Ἡ μαμμά σου προτιμᾷ τὴν «Περιουσία τῆς Μπέττυ» καὶ σὺ θεωρεῖς ὡραιότερο τὸν «Εἰρηνικό»; Αὐτὸ θὰ πῇ — κι' αὐτὸ λέω ἐγὼ—πὼς καὶ τὰ δυὸ εἶν' ἐπίσης ὡραῖα! Ὅσο γιὰ τὶς Ἐπιστολὲς τοῦ «ἀμίμητου» κ. Φαίδωνος, ἀφοῦ σ' ὅλους σας ἄρεσε περισσότερο αὐτὴ ποὺ ἔγραφε τελευταῖα γιὰ τὴ Χιονία, παραδέχομαι—τὸ παραδέχεται κι' ὁ ἴδιος—πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη.

Ἡ ***Ναΐς*** ὅμως μοῦ γράφει, ὅτι οἱ δυὸ Ἐπιστολές του γιὰ τὴν Πίστη εἶναι «ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κομμάτια ποὺ πρόφτασε νὰ διαβάσῃ στὰ φετεινά μου φυλλάδια». Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὶς ἰδέες της περὶ Θεοῦ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ χωρέσῃ νοῦς ἀνθρώπου πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός!

Φαντάζομαι τὴ χαρά σου, ***Ἐρείκη***, ποὺ ἔρχεσαι στὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ... τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Πρέπει νὰ βρεθῇ κανένα γνωστό σου Διαπλασόπουλο νὰ σὲ ... σπρώξῃ γιὰ νἄρθῃς στὸ γραφεῖο μου; Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ χρειασθῇ ἄλλο σπρώξιμο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ δίνει ἡ ἀγάπη σου, ὅταν ξέρῃς μάλιστα ὅτι καὶ μεῖς ἐδῶ-πέρα σἀγαποῦμε καὶ θέλουμε νὰ σὲ γνωρίσουμε.

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, σὲ συγχαίρω ποὺ πέρασες στὴν ΣΤ' τοῦ Γυμνασίου μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους βαθμοὺς ποὺ δόθηκαν στὴν τάξη σου. Κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ πᾶς ἀπὸ τώρα σὲ δημόσιο, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς τοῦ χρόνου αὐτὲς τὶς ἐξετάσεις ποὺ θἆταν καὶ πιὸ δύσκολες. Μὲ δυὸ λόγια: «σκεπτιστικὲς» λέγονται οἱ φιλόσοφοι ποὺ «σκέπτονται» κι' ἀρνοῦνται τὰ περισσότερα πράγματα. «Σκεπτικισμὸς» εἶναι μᾶλλον «ἄρνησις». Γιὰ τὸν ***Ἀθ.*** οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί γίνεται.

Κι' ὅμως, ***Ὀνειρεμμένη Πατρίδα***, τὸ γράμμα σου ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ... Φαντάζομαι τί ὡραῖα ποὺ τὸ ***Λυσόχαρτο*** θἀπήγγειλε τὸ «Κρῖμα», καὶ τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἔπαιξαν στὴν κωμωδία ὁ ***Γρεναδιέρος***, τὸ ***Ἄγνωστο Ἀκρογιάλι*** κι' οἱ ἄλλοι. Πῶς θἄθελα νἄμουν κι' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ τοὺς καμαρώσω...

Περίεργο, ***Ὀλιβιέρε Κρόμβελλ***, τὸ πάθημα σου: νἆσαι τόσο καλὸς στὰ μαθηματικά, νὰ σᾶς δώσουν τόσο εὔκολα προβλήματα, κι' ἄξαφνα..., νὰ σταματήσῃ τὸ μυαλό σου καὶ νὰ τἀφήσῃς ***στὴ μέση!*** Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, εὔχομαι μόνο νὰ μὴν τὸ ξαναπάθῃς. Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ ὁ καθηγητὴς ἤξερε τὶς δυνάμεις σου, κατάλαβε πὼς κάτι ἔπαθες καὶ δὲν σοῦ ἀρνήθηκε ἕναν καλὸ βαθμό.

Εἶχα χάσει τὸ γράμμα σου, ***Λευκὴ Θεά***, καὶ γι' αὐτὸ ἄργησα τόσο νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ πρῶτο σου ξεσπάθωμα. Ναί, τώρα ποὺ εἶσαι στὴν ἐξοχὴ καὶ κάνεις πολλὲς γνωριμίες, προσπάθησε νὰ μοῦ ἐγγράψῃς κι' ἄλλους. Χαιρετῶ τὴ μαμμά, τὴν παλιά μου φίλη.

Συχνὰ συμβαίνει αὐτό, ***Φρανσίνα***: περιμένει κανεὶς πὼς τὸ κομμάτι του θἀπορριφθῇ, καὶ τοῦ ἐγκρίνεται· περιμένει πὼς θὰ ἐγκριθῇ, καὶ ἀπορρίπτεται. Ἔτσι καὶ σύ, ἐκεῖ ποὺ περίμενες πὼς τὸ ποίημά σου θἀπορριφθῇ καὶ κοίταζες πρῶτα-πρῶτα *τὶς ἀπορρίψεις*, τὸ εἶδες ἄξαφνα στὴ Σελίδα, καθὼς διάβαζες τὸ φυλλάδιο μὲ τὴ σειρὰ ποὺ συνήθως τὸ διαβάζεις, καὶ πόσο χάρηκες!.. Ἔ, βέβαια, ἡ χαρὰ ἔτσι εἶναι πολὺ μεγαλύτερη, παρὰ ὅταν εἶναι κανεὶς βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκοῦμε τόσο συχνὰ χαρούμενους ἀνθρώπους νὰ φωνάζουν: «Δὲν τὸ περίμενα!..».

Σὲ συγχαίρω, ***Μέντιουμ***, γι' αὐτὸ τὸ 10 στὰ Μαθηματικά, ποὺ ἐξαιρετικὰ σοῦ τὸ ἔδωσε ὁ καθηγητής σας, γιατὶ δὲν τὸ δίνει παρὰ μιὰ φορὰ στὰ τόσα χρόνια... Ὅλες οἱ σπουδὲς εἶναι κατάλληλες καὶ γιὰ κορίτσι κι' ἀδίστακτα νὰ σπουδάσῃς ἕναν κλάδο τῶν Μαθηματικῶν ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ κλίση σου.

Ἰολέ, θυμᾶμαι πολὺ καλὰ τὸ θεῖο σου, τὸν παλιό μου φίλο, ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Ὁ κ. Ξενόπουλος λυπήθηκε πολὺ ποὺ δὲν ἦταν στὸ σπίτι τότε ποὺ ἦρθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Τὸν θυμᾶται πάντα. Φαντάσου, ἡ συσκευὴ ποὺ ἔχει ἀπὸ χρόνια στὸ γραφεῖο του—καλαμάρι, δίσκος κτλ—εἶναι δῶρο τοῦ θειοῦ σου ποὺ τοῦ τὸ ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἂν τοῦ γράφῃς, πὲς του καὶ τὰ πολλά μας χαιρετίσματα.

Πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοί σου, ***Θάλη Βλαστέ***, καὶ σὲ συγχαίρω. Ἡ φωτογραφία καλὴ ὡς θέμα ἀλλὰ κάπως συγκεχυμένη καὶ δὲν θἄβγαινε καλά. Ὁ κ. Ξ., ποὺ τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα σου, σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Πὲς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι τὴν περιμένω.

Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι, Ἥβη, Μπουμπουλίνα, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Ἀγκάθι, Γαργαντούα, Δῆμνιε Ἀνθέ, Ὀνειροπλέχτρα, Ζὰν Μυρά, Ἐδίθ, Μῦρον τῆς Ἄνδρου, Ρούφουλα, Βέδα, Ἀτθίς. Θαρραλέα Ἑλληνίς, Χωριατοπούλα, Μαγεμένο Δοξάρι, Παρήγορε Ἄγγελε, Ἔνδοξε Ἑλλάς, Νησιωτοπούλα, Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς καὶ Πασχαλιά—καὶ τὰ δικά σας ὡραιότατα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Συγχαίρω ὅσους πήρατε καλοὺς βαθμούς. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράφετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φλόγα, κ. (....). Μαῦρο Διαμάντι, ἀ. (ΣΚ). Ἀεροπόρος, ἀ. (ΑΧ). Ἀριστοκράτισσα, κ. (;). Κουκλίτσα, κ. (ΚΔ). Χρυσαλλίς, κ. (ΜΠ). Μέμφις, κ. (ΑΚ). Ἶρις, κ. (X;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κουκουτσάκι, κ. Χιόνι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ρεζεντὰ*** (καὶ τὰ τετράδια ἔστειλα καὶ τὴ διεύθυνση ἄλλαξα·) ***Μιμόζαν*** (πέντε τετράδια καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα· καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικές· ἐλπίζω νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου·) ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** (καὶ σὺ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ τώρα ποὺ τελείωσαν ὅλα· ἔστειλα 20 τετράδια·) ***Ἱέρειαν τοῦ Πόνου*** (δὲ θυμᾶμαι τώρα γιὰ τὰ κομμάτια σου, πρέπει νὰ περιμένῃς· χαίρω ποὺ πέτυχε τόσο ἡ γιορτὴ τῶν «Ἀνέμων»· τετράδια ἔστειλα·) ***Εὐαίσθητην Καρδούλαν*** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα· ἔστειλα· θὰ μοῦ γράφῃς τώρα;) ***Ροδαυγὴν*** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ 9 καὶ κάτι· τὰ ξέρω αὐτὰ «προκλητικὰ μειδιάματα τοῦ ὁλόχαρου καλοκαιριοῦ», ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ σὲ παρασύρουν τόσο ὥστε νὰ μὲ ξεχάσῃς...) ***Μίκυ-Μάους*** (σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ προτιμώμενο· ἀλλὰ ποιὸ εἶναι «τὸ στεφάνι τῆς φαντασίας» ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεφεύγουν τὰ «πλάνα ὄνειρα»;) ***Ζακυνθινὴν Ἀκρογιαλιὰν*** (ἔστειλα· τὸ Π. Πνεῦμα σου παλιὸ καὶ πασίγνωστο·) ***Νικήτριαν Ἑλλάδα*** (τετράδια ἔστειλα· γράμμα σου μὲ ἀγγελία δὲν ἔλαβα·) ***Κασιωτάκι*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ ποὺ μεγάλωσες καὶ μπαίνεις τώρα καὶ στὴν κίνησή μου·) ***Ποδοσφαιριστὴν*** (χαίρω πολύ, ἔστειλα·) ***Ἑλενίτσαν Γεωργιάδου*** (τὸ ξανάστειλα· διόρθωσα καὶ τὴ διεύθυνση·) ***Κρυφὸ Σχολειὸ*** (δυστυχῶς, ὁ κ. Ξ. δὲν εὐκαιρεῖ νὰ συμπληρώνῃ τετράδια·) ***Μαῦρο Διαμάντι*** (ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 59·) ***Μιχ. Π. Νούσιαν*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***10 Ἰουλίου***, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου **Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου.**

387. Λεξίγριφος

Κόκκινος θεός τό πρῶτο,
Χρόνου ἐπίρρημα τὸ ἄλλο
Καὶ τὸ τρίτο συλλαβή.
Καὶ θὰ κάμῃς χωρὶς κρότο
Τί φιλόσοφο μεγάλο
Σὲ μιὰν ἔνδοξη ἐποχή!

Ἀλκυονὶς

388. Συλλοβόγριφος

Ἐπιφώνημα στὸ ἕνα,
Ζῶο στ' ἄλλο θὰ ἰδῆς·
Καὶ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἑνωμένα
Σ' ἅγιον ὄρος θὰ βρεθῆς.

Μπέλλα

389. Στοιχειόγριφος

Στενός τους συγγενὴς
—Τί δύστυχοι γονεῖς! —
Πετᾶ τὸ κεφαλάκι
Καὶ γίνεται φαρμάκι.

Ἀγρέμπελη

390. Μεταγραμματισμὸς

Τὸ λαιμὸ πουλιοῦ ἀλλάζω
Καὶ τὸν τόνο τοῦ ἀναιβάζω
Στὴν κορφὴ τοῦ σὰν παντιέρα.
Ἐ! στὸ φοῦρνο τώρα μπαίνει,
Μ' ἄλλο πράμμ' ἀπὸ κεῖ βγαίνει
Ποὺ τὸ τρῶμε καθεμέρα.

Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

391. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Πόλις τ. Ν. Ἑλλάδος
* * * *
* * * * * * * = Μέλος τοῦ σώματος
* * * * [(ἄκρον)
* * * * * * * = Ἐπίθετον, ὀλέθριος
* * * *
* * * * * * * = Ἕνα μεγάλο ὄχι.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἰδομενεὺς

392. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 3 7 8 4 = Ἀθηναῖος στρατηγὸς
2 8 4 3 4 = Λόγος, ρητὸν
3 2 3 4 = Θεά
4 5 6 1 2 = Λιπαρὸν
5 1 2 1 4 = Ἀρχαία πόλις
6 4 7 2 1 4 = Προφήτης
7 1 5 3 4 = Πέρσης στρατηγὸς
8 7 8 = Χρονικὸν

Χαραυγὴ τ' Ἀπρίλη

393. Ἐπιγραφὴ - Δημῶδες Αἴνιγμα

Ω Λ Α Γ Ε Μ Ι Ζ Ω Κ
Ν Μ Ε Α
Ε Α Ζ Ω Γ Ι Μ Ι
Ι Ι Ο Κ Ι
Ε Δ Α Ο Τ Τ Ρ Α Ι Ν Ε

Νὰ τἀναγνώσῃς
Καὶ νὰ τὸ λύσῃς
Θὰ κατορθώσῃς
Ἅμα θελήσῃς.

Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

394. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου

* * * - * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου

* - * * - * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἀρχαῖος ἰατρός· 2, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης· 3, Μέρος βυζαντινοῦ ναοῦ καὶ ἄλλων κτιρίων· 4, Ἀρχαία ποιήτρια· 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 6, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

211. Δάσος (δάς, ὄς).— 212. Λύσανδρος ([ἄ]λυσ[ο], Ἄνδρο;). — 213. Φασιανὸς (φᾶ, σῖ, ἄν, ὄς). —214. Ρόδος-ρόδον.—215. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ (ἔλεγος, Λέρος, γέρας, ἀγορά, Ραμά, ..., Σάμος. —216. *Ἔργῳ χαλεπῷ δόξα ἕπεται.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω). —217. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Τ: Τάνταλος, ΣΤάνλεῦ, ἰσΤός, ΚασΤριώτης, ΠλούτωΝ).—218. ΦΘΝ - ΜΔΝ, ΟΕΙ - ΗΕΙ = *Φθόνει μηδενί* (ΦΟῖβος, ΘΕόδωρος, ΝΙνος, ΜΗδεια, ΔΕυκαλίων, ΝΙκηφόρος).—219. *Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυμοῦ κρατῇς* (ζ εἰς, εἰς βι ὧν, κράτη στόν, ἄνθη μοῦ, κράτη ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—397]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα-ες κυρίως Πατρινοπούλες. Γράφατε: Κυρίαν Οἰκονόμου, Πατρέως 63, Πάτρας, διὰ **Ἀζαΐς**

[ΑΓ'—398]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Γράφατε: Ἀνδρέαν Φάκαν. Ζαλόγγου 8, Ἀθήνας.

[ΑΓ'—399]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Μ. Τσάμη. Τσοῖτσα 24, Ἀθῆναι. **Ἀτθίς**

[ΑΓ'—400]

Σ*βυσμένη Ἐλπίς, Καρδιοκλέφτρα,* ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τὸ ἄριστα τοῦ διπλώματός σας.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΓ'—401]

Δ*άκρυ Ψυχῆς*, γιὰ τὴ γιορτούλα σου ὁλόθερμες εὐχούλες.

Θλιμ. Γοητεία, Παρήγορος Ἄγγελος

[ΑΓ'—402]

ΓΟΥΣΤΑΥΕ, ΖΑΝ, ΙΒΑΝ, ΒΙΛΑΥ, ΑΝΡΥ. 5 κορίτσια ἀπὸ ἕνα κολλέγειο. **ΟΡΙΕΤΤΑ**

[ΑΓ'—403]

Ἀσάλευτη Ζωή, ποῦ ξεφύτρωσες; Ἰονιασχολεῖτισα δηλαδὴ ξεπεσμένος ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου Ἔ. ***Σούζη***

[ΑΓ'—404]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασόπουλα-ες ἀπὸ 10-14 ἐτῶν, Δ/σις: Ἡρῶ Τουφεξῆ, Τ. Κ. 146, Λευκωσίαν Κύπρου, διά: ***Μαῦρο Διαμάντι***

[ΑΓ'—405]

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Στείλατε: Μαριάνθην Λάζου, Κάρυστον.

Κύκνειον Ἆσμα

[ΑΓ'—406]

Βενετσιάνικη Νύχτα, ἐστείλα· συγγνώμη γιὰ τὴν ἀργοπορία... Καρδιοκλέφτρα, στέλλω... Μακ. Ἐντελῶς, ἐπίσης· περιμένω... **Βάνδα**

[ΑΓ'—407]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ἠθοποιοὺς μὲ ἀγόρια-κορίτσια ἄνω τῶν 14 ἐτῶν στὴν νέα Δ/ση: Μαρίκα Μαυρομμάτη, παραπλεύρως νεοκτίστου Ἐθνικῆς Τραπέζης, Κόρινθον. **Πασχαλιὰ**

[ΑΓ'—408]

Ἀ*γράμπελη, Ἔξυπνο Ἀστέρι, Γιολάντα,* τόσο γρήγορα μὲ ξεχάσατε; **Πασχαλιὰ**

[ΑΓ'—409]

Δ*ιαπλασόπουλα-ες,* ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: κ. Ζαρκαδούλαν, Φρουραρχον, Κοζάνης, διά: ***Καρδιοκλέφτρα***

[ΑΓ'—410]

Δ*ιαπλασόπουλα-ες,* Ἐλπίζοντας στὴν εὐγενικιά σας ὑποστήριξη, προκηρύσσουμε δίδραχμο διαγωνισμὸ φωτογραφίας. Προθεσμία δίμηνος, βραβεῖα δύο.

Παρήγορος Ἄγγελος, Καρδιοκλέφτρα

[ΑΓ'—411]

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμὸ ἀγράφων ἠθοποιῶν. Προθεσμία δίμηνη, συμμετοχὴ 3 δρ. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους.

Βρυσούλα. Χωρὶς Φτερὰ

[ΑΓ'—412]

Π*αρόραμα.* Στὴν ἀγγελία (ΑΓ'—394) τοῦ 33 φύλλου ἀντὶ ***Χριστοφορίδην*** διόρθωσα ***Χριστοφίδην.***

[ΑΓ'—413]

Σ*οῦζη,* Ὀριέττα, μεγάλη ἐπιτυχία οἱ ἀγγελίες Θιάσου Χόλλυγουντ.

Ἀριστοκράτισσα

[ΑΓ'—414]

Θ*ίασε Χόλλυγουντ,* τὸ τηλεφώνημα πέτυχε; ***Ἀριστοκράτισσα***

[ΑΓ'—415]

Ο*ριέττα,* σὲ ξέρω χωρὶς νὰ μὲ ξέρῃς. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Ἀπάντησε. ***Κουκλίτσα***

[ΑΓ' 416]

Λ*επτὴ Καρδούλα,* γιατὶ δὲν γράφεις; Δοῦξ τοῦ Ράϊχσταϊ, πῶς πᾶν οἱ... καυγάδες; ***Ριρῆς***

[ΑΓ'—417]

Λ*εβάντα* μου, εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμήθηκες. Δὲν θὰ ἔλθῃς; ***Μυρτούλα***

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

"ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,** ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 16. Ἀθῆναι